

Stalo se v minulosti

Píše se rok 1992...

Je 30. března 1992 a my vidíme porodnici v pražském Podolí. Je v ní jeden pokoj a na ten pokoj právě přivázejí novopečenou maminku. Její syn dostává jméno Jakub. Jakub Adamec, toť zdánlivě normální zdravé dítě přešťastné maminky. V zápětí se objevuje tatínek, který má z potomka snad ještě větší radost než jeho žena. Netrvalo moc dlouho a Jakub odjel se svými rodiči do svého domova.

Píše se rok 1998...

Viděli jsme porodnici a nechali jsme odjet jednu klasickou šťastnou rodinku. Nyní však již nevidíme ni porodnici, ni pěkný dům oné rodiny. Zříme jen nevelkou celu, ano, je to cela, jinak to nelze nazvat. Zdi bez oken, železné dveře, větrací šachta a na zdi kamera. Dále však také nacházíme počítač, knihovnu, nějaký ten nábytek. Vše z kovu nebo plastu. Je tu i postel, dále dvoje, zamčené, dveře, které obyvatel cely ještě otevřeně neviděl, a konečně i obyvatele samotného. Je jím nám známý Jakub Adamec. Žije tu již rok a nejspíš odtud do smrti nevyjde. Je 30. březen 1998. Jakubovi je právě šest let.

Americká základna

Co to je za hrozné místo? Je to nějaké vězení? Je to sídlo nějakých teroristů? Nikoliv. Je to základna našeho nového Velkého bratra. Všeobecně uctívaných Spojených států amerických.

Jsme v Brdech, ve vojenském výcvikovém prostoru Jince. Nedaleko jeho hranic, mezi Trokavcem a zaniklou vsí Kolvín, se nachází radar amerického protiraketového deštníku. Byl tu postaven na základě bilaterální smlouvy s USA. Většina lidí se s ním již smířila, ačkoliv v referendu by byl zajisté odmítnut.

Ony vlády dělají nerady všelidová hlasování, když je veřejné mínění proti nim. Nebudeme zde však mluvit o politických poměrech a zvýšeném nebezpečí pro náš stát. My se podíváme pod zem základny. Pod povrch nejnižšího patra náležícího posádce při radaru. Ani většina z nich, z části Čechů, neměla tušení, že je ještě něco pod nimi.

Vlastně nejen pod povrchem, ale i na denním světle trávily „objekty“ své dny. Jen málokdo věděl, jak malý prostor zaujímá samotný objekt radaru. Sem se chodilo velmi dlouho pod zemí a každý si myslel, že kolem radaru je pouze ochranné pásmo. Byl sem však ještě jeden vstup a Američané měli zabraný ohromný prostor, za jehož hranice se objekty nikdy nedostaly. Vnitřní plot byl jen kolem hlavního vstupu, aby si nepatřičné osoby nezačaly myslet něco pravdě blízkého. Z výzkumné části, tedy většiny, ochranného prostoru vycházel vstup se schody a výtahem. Tento vedl podél radarové základny do „pekla“, nebo „nory“, jak výzkumné základně říkaly samy objekty.

Radar zabíral první tři podzemní patra a dalších devět již patřilo „výzkumníkům“. Byly tu rozličné místnosti a rozliční lidé, na nichž se tu zkoumaly různé věci, co vás napadnou. V době, kdy začíná náš příběh, tedy v roce 2004, zde bylo přes sto dvacet objektů výzkumu a stále pomalu přibývaly - hlavně z různých koutů Čech, ale i ze vzdálených zemí. Vždycky se prostě někdo ztratil, později byl prohlášen za nezvěstného, či mrtvého, takže s ním byl konec.

Výzkumníci měli přibližnou vizi pro taková čtyři sta lidí, ale neškodilo by jich ani třikrát tolik. Jenže si nedovolili unášet budoucí objekty bez rozmyslu, aby nevzbudili podezření. Na spodní základně pracovali všeho všudy tři Češi, kteří tu byli hlavně kvůli domluvě s lidmi, hlavně staršími, kteří neuměli anglicky a už nebylo tak jednoduché je ten jazyk naučit. Z těch Čechů jen jedna žena

dosáhla vyšší funkce díky tomu, že byla velmi dobrá vědkyně a zdokonalila především ochranný systém základny. Ačkoliv si to její zaměstnavatel myslel, neměla vůbec ráda svoji práci; naopak - vůbec jí neseděla. Pracovníci vědecké základny totiž měli zcela nový život. Neměli kontakt s nikým z minulosti a když, tak jen v jednom měsíci volna, jenž si směli vybrat, ale i zde byli stále sledováni. Jinak žili v základně a kromě toho jednoho měsíce neměli o moc více volnosti než objekty. Celý prostor základny byl sledovatelný kamerami, ale samotné brány nebyly hlídány lidmi. Kromě kamery se zde nacházely dva rámy se všemožnými čidly a vysílači a každý, kdo byl v základně, měl vypnutý čip - aby nerušil funkci přístrojů a jiných věcí, byl v základně skutečně vypnutý. Lidé neměli vědět, že mají nějaké čipy a už vůbec, kde je mají. Objektům byly čipy implantovány přímo do těla, ale u zaměstnanců si to nikdo nedovolil, takže jim byly čipy instalovány do různého vybavení, které s sebou nosili v době volna. Vzhledem k tomu, že takřka veškerý majetek výzkumníků procházel rukama jejich šéfů, nebylo těžké vložit nepostřehnutelný kousek čehosi, co budeme nazývat čipem, do několika kusů oblečení a přístrojů. Čipy se aktivovaly vždy při odchodu branami a při návratu byly opět deaktivovány. Když branou prošel někdo bez čipu, nebyl problém ho najít a dopadnout. Dvojice rámu brány umožňovala zjistit, kterým směrem se dotyčný pohyboval.

Na základně se provádělo, jak již bylo řečeno, mnoho různých druhů výzkumů a často se ani dopředu nevědělo, k čemu bude dotyčný objekt užít. My se ale věnujme životu Jakuba Adamce a jeho okolí. Je pravdou, že kdyby se sem dostal nějaký sirotek z dětského domova, asi by mu život zde ani tak nevadil. Avšak toto nebyl charitativní ústav (a také nebyla všechna jeho místa srovnatelná).

Když sem někdo přišel, nechali mu sice jeho křestní jméno a k němu možná přidělili nějaké číslo, ale chtěli, aby dotyčný pokud možno zapomněl své příjmení i svůj jazyk - to už jenom proto, že ho sami neovládali.

Smysl naruby

Jakub Adamec nebyl obyčejné dítě. Měl všech sedm smyslů dokole vyvinutých. Nejdůležitějším jeho smyslem, což lze očekávat, byl zrak - viděl ve tmě takřka jako za světla a poznal člověka snad na dva kilometry. Jeho sluch a smysl pro energii zabraňoval, aby ho snad mohl někdo překvapit. Jeho intuice mu vždy dobře pověděla, co měl v podvědomí a spolu s hmatem by mu pak umožnila vzít sýr z pastičky umístěné v rouře tak úzké, že se tam nelze k práci podívat. Jako pojistku měl svůj čich a chuť - těžko byste otrávil někoho, kdo cítí i to, o čem se tvrdí, že to cítit nelze. Navíc byl nesmírně inteligentní a jestli by byl někdo schopen utéct z této základny, byl by to právě on.

Jakuba měli všichni za normální chytřejší objekt; to proto, že svou rychlost učení nemohl skrývat, ale jinak ho nestavěli výše. S kolektivem si moc nerozuměl, ale ani k tomu neměl moc příležitostí. Byly dny, kdy ho ani nepustili na „nebe“, avšak tam se stejně nudil. Neměl rád všemožné akce, kde musel před výzkumníky skrývat, co dovede. Dokonce si nechal udělat brýle, ale nechtěl je nosit, takže raději řekl, že se mu zrak zlepšil.

Kamery v celách běží jen někdy, ale objekty neví, kdy to je. Jenom Jakub to věděl, a to mu dávalo možnost zkoušet, co umí. Pobyt v cele měl nejraději, zvláště když se vypnula kamera a nikdo ho nesledoval. Nikdo netušil, že dělá jiné věci, než jindy.

Byl zrovna červenec 1999, když se Jakubovi stalo něco zvláštního. Kamera již běžela předlouho, několik dní v kuse, a Jakuba již nebavilo sedět u počítače, číst knihy, ani se jen tak válet. To zrovna hrál nějakou hru na počítači a byl poražen. Nebavilo ho to, jak jsme již řekli, a knihy tu měl hlavně proto, aby nikoho nenapadlo, že vstane od počítače jen, když není sledován. Nyní však vstát chtěl a cítil, že se kamera vypíná, ale věděl, že to není pravda. Bylo to jakési zvláštní přání... Jenže Jakub najednou cítil, že kamera jako by skomírala, úplně před sebou viděl obraz, který zrní a vypadává.

Raději na kameru přestal myslet, ale ta událost mu nedala spát. Byl to začátek jeho zvláštní schopnosti; jako by své smysly používal opačně. Když nebyl sledován, začal zkoušet ovládat jiné předměty svou vůlí a po několika letech už toho uměl dokázat docela dost. Nejen nějaké zašumění jedné kamery.

Konec samotářství

Je 28. březen 2003. Je otázka, jestli to datum má něco společného s Jakubovými narozeninami, ale spíše to bude náhoda.

Jakub měl dosud postranní dveře své cely zamčené a vyhovovalo mu to. Dnes se však tento stereotyp měl změnit. Jakub slyšel klíč v zámku dveří na levé straně z pohledu od kamery na vstup. Přišel jemu neznámý muž a představil mu Marka, který se měl stát jeho sousedem. Muž však v zápětí odešel a Marek se též uchýlil do svého pokoje.

Když se to stalo, byly asi čtyři hodiny. Kamery běžely takřka do sedmi, pak se v obou pokojích vyply. Možná si někdo řekl, že to nikam nepovede, pomyslel si Jakub, ale bylo mu to podezřelé. Vyčkával další hodinu, než se rozhodl zaklepat na dveře Markovy cely. Následoval pokyn ke vstupu.

Marek seděl za počítačem, přerušil aktuální činnost a pohlédl na Jakuba. Začali spolu krátký rozhovor, který Jakub po chvíli přerušil neočekávanou otázkou:

„Mluvíš česky?“

„Jo,“ odpověděl Marek podvědomě. Svůj rodný jazyk si moc dobře nepamatoval.

Konverzace pokračovala v angličtině, ale už se trochu změnilo téma. Jakub si s Markem začínal docela dobře rozumět.

Marek byl podobně starý jako Jakub, ale dostal se na základnu již o dva roky dřív. Tenkrát mu byly tři roky a nikdo by se nedivil, kdyby Jakubově otázce „*Mluvíš česky?*“ ani neporozuměl. Další rozbor jeho osobnosti necháme na příběhu, řekneme jen, že nikterak nevystupoval z průměru. Dlouhou dobu byl v cele, kde měl kontakt se třemi dalšími lidmi, ale ukázal se být introvertem a zbylí tři ho spíše ignorovali. Možná proto se ho výzkumníci rozhodli spojit se samotářským Jakubem.

České přátelství

Od toho dne, kdy se Jakub poprvé setkal s Markem, bylo stále více vidět, že si spolu rozumí. Jakub se snažil Marka naučit českou řeč a ten si, podobně jako Jakub, oblíbil české články na internetu. To byla jediná možnost pro výkumníky, jak zjistit, že tito chlapci ovládají češtinu, ale, přestože cenzura tu existovala, nerozhodli se jim české stránky zakázat.

Marek a Jakub byli vidět společně i v době volna venku. Jednou se stala taková příhoda, kdy se jeden z Markových dřívějších spolubydlících, Radim, do něj začal neslušně navážet. Jakub jako by tu nebyl.

Kolem chlapců se začal utvářet hlouček příznivců Radima a těch, co se vždy rádi podívají na nějakou pranic. Těmto akcím se tu zpravidla nechává volný průběh, stejně jako v ten den.

Marek vypadal značně vyděšeně a měl k tomu důvod. Vzhledem k nátlaku davu i své vlastní mysli se Radim rozhodl udělit Markovi první ránu. V okolí nebyl nikdo, kdo by se snažil Radima od potyčky odradit. Bylo jasné, že to nemá smysl. Než se však kdo stačil rozkoukat, vrhl se na Radima Jakub. A všichni víme, jakou měl asi Radim šanci. Abychom tuto aféru uzavřeli, Radim i mnozí svědkové rvačky se Jakubovi začali vyhýbat velkým obloukem. Dokonce někteří z těch, kdo se cítili, nebo stali, Radimem, nebo někým jiným, ohrožení, hledali ochranu právě u Jakuba. Ten jim

rád pomohl, ale raději se uzavřel do sebe ve své cele, nebo byl s Markem, s nímž se již i venku bavil česky, aby jim nikdo nerozuměl.

Jakub se již dříve snažil utéci, ale nyní věděl, že tady Marka nemůže nechat. Jakub se nyní spíše snažil zjistit, jak využít k útěku své schopnosti, protože někdy před dvěma lety prošel jen tak branou. Spíš to jenom zkoušel, ale chytili ho rychle. Od té doby již věděl, že v sobě má čip, který se aktivuje, když branou projde. Aby měl jistotu, že dokáže bránu vypnout, musel by to udělat v době, kdy tudy někdo projde a na potvoru zrovna nikdo nešel. Dostat ven někoho jiného by však nebyl problém, protože systém by se dal vyřadit pomocí počítače. To ale Marek odmítal, takže si Jakub musel počkat, až jednoho dne viděl nějakého člověka přicházet.

A povedlo se. Nastal chaos a všichni se museli rychle schovat. „Podivný úkaz. Jako by se ty brány na chvíli vypnuly,“ řekla si toho dne naše známá Češka.

Pokus o útěk

Je 17. červen 2004. Máme krásný teplý den, pozdní odpoledne, takže tak sedm hodin. Na „dvoře“ je mnoho lidí, takže pozornost strážců se neupíná na brány. Jakub ví, že až se rozhodne jednat, nebude moc času. Kontroluje postavení kamer, většina se dívá jinam.

Již několikrát Jakub a Marek plánovali svůj útěk, ale dnes to již vypadá nadějně. Jakub kamery naposledy prohlíží a ujišťuje se, že o ně nejeví zájem ani nikdo jiný. Pak otáčí ještě jednu nebezpečnou kameru. Obsluha si toho nevšimá. Prostor brány je však permanentně sledován třemi kamerami, které se pohybují jen, když je to nezbytně nutné.

„Myslím, že to jde,“ řekl Jakub Markovi a oba se nenápadně přiblížili k bráně na místo, kam bránové kamery nevidí, to měl Jakub spočítané.

„Řekni teď,“ pravil Marek.

Jakub vše ještě opatrně překontroloval, nechtěl být nápadný. Oba věděli, že by nebylo dobré kdyby je chytili i proto, že by je asi nenechali spolu, dávali by na ně větší pozor, a navíc Jakubovi při jeho prvním a dosud posledním pokusu o útěk slibovali trest, kterého se Jakub právem obával.

Nyní Jakub otáčí kamery směřující na bránu vzhůru. Již na ně nebude mít kdy myslet. A v zápětí říká:

„Teď!“

Zároveň Jakub vypnul rámy brány. Kdyby se na ně soustředil, dokázal by to snad i na deset minut, ale takhle sotvaže stačili proběhnout a zamířit z cesty mezi stromy. I zde měl Jakub nalezenou cestu, kam bylo od základny špatně vidět.

Jakubův, ani Markův čip se neaktivoval, to Jakub poznal. Vypadalo to, že se o jejich útěku nikdo nedověděl, ale doví se, až je budou chtít odvést zpátky do nory. Oba věděli, že se musí rychle dostat někam do civilizace a nějak odjet, ale nebyli si ani jisti, jestli jsou skutečně u nás, natož pak kde přesně a kterým směrem je nejbližší obec.

My ale víme, kde přesně jsou a oni si také nevybrali špatný směr. Hned po chvíli narazili na silničku, ale věděli, že se musí pohybovat po co možná nejmenších cestách. Bylo pravděpodobné, že někde uprostřed lesa nebudou nalezeni.

Takřka hodinu a půl se Jakub s Markem proplétali lesními pěšinkami, až došli na vrchol Kamenná. Bylo asi půl deváté a Marek tiše uvažoval, kolik dní asi budou ještě po tom lese chodit a co budou jíst. Jakub tyto otázky příliš neřešil - čekal, že již zítra vyjdou z lesa a nejmíc ho štvalo, že si k jídlu asi bude muset něco ukrást.

Na svahu Kamenné však byla mýtinka, kam když se chlapci dostali, uviděli na severu městečko Strašice. Jakub rozhodl, že není bezpečné chodit tam ještě dnes, když se za chvíli bude stmívat. Tušil, že to není hlavní město nějakého ostrovního státu a také, že teď už by se odtud nedostali.

Pomalů, ale jistě se blížil soumrak.

Jakub se té noci vyspal docela dobře, ale ačkoliv Marka uklidňoval, že případné nebezpečí odhalí bez problémů včas, tento byl značně neklidný.

Cesta do Strašic nebyla problémem; horší bylo najít zastávku autobusu. Po příchodu do městečka už Jakub věděl, že jsou v Čechách a po chvíli chůze se jednoho z kolemjdoucích zeptal, jak by se mohli dostat do Prahy.

Chodec jim řekl, kterak dojít na autobusové stanoviště, ale Jakub má ještě jeden problém: „Víte, my už tak trochu nemáme žádné peníze. Nepůjčil byste nám, prosím, na ten autobus?“

„A vy mi to vrátíte, že ano. Vždyť ani nevím, jestli jste třeba neutekli z domova,“ odvětil muž.

„Já bydlím v Praze a kdybychom utekli, tak si doma něco vezmeme...“ pravil Jakub, ale pán si stál za svým, takže se chlapci rozhodli, že zkusí jet autobusem na černo.

Místní autobusák byl nevelký a spoj do Prahy odjížděl za dvacet tři minuty. Stál tu již pěkně dlouho, ale až čtyři minuty před odjezdem si najel k určenému stanovišti a Jakub s Markem nastoupili.

Několik minut se hlavně Jakub snažil přemluvit řidiče, aby je vzal zadarmo, ale ten zatvrzele odmítal, a tak se Jakub rozhodl, že půjdou stopovat.

Vyhlédl si flek na okraji obce. Silnice nebyla nijak frekventovaná, ale něco tu přeci jen jezdilo. Jenže po půlhodince přestávalo čekání Jakuba bavit.

Tou dobou se zrovna blížil nějaký „jednoprdeláč“ v luxusním autě a nezpomaluje se prohnal kolem. To už Jakuba dostalo a v tu ránu vozidlo zastavilo. Řidič běsně vystoupil a už že by se vracel pro telefon, aby zavolal asistenční službu.

To už se k němu však dostali Jakub a Marek a Jakub řekl:

„Děkujeme, že nás odvezete. Jedete do Prahy?“

Marek jsa vyjeven neříkal nic.

Řidič byl ještě více vyjeven a po krátké odmlce řekl:

„Těžko vás můžu svýzt, když to nejede! To snad, doprdele, vidíte, ne?!“ a zabouchl dveře, čímž si opět odřízl cestu k telefonu.

„A když vám to do pěti minut nastartuju, tak nás odvezete do té Prahy?“ pokračoval Jakub stále stejně klidným hlasem.

„To má bejt jako nějaká blbá sázka, jo?“ děl řidič stále našťvanějším hlasem.

„Dalo by se to tak chápat.“

„Ty se mi budeš vrtat v motoru a ten druhej mi zatím vybere auto, ne?“

„Už to je,“ pravil na to Jakub.

„Dyť ses nehnul z místa,“ řekl řidič, zamyslel se, usedl za volant a otočil klíčkem. Motor se rozběhl.

Zatímco řidič se nemohl vzpamatovat z překvapení, Jakub pokynul Markovi a oba nastoupili do vozu.

Řidič nevěděl, co má dělat, a tak řekl:

„Bude vám vyhovovat, když vás hodim na Smícháč?“

„Jo,“ řekl Jakub, i když netušil, kde to je.

Praha

Od Strašic jeli kolem obce Olešná do vsi Kařez a dále na dálniční nájezd u Cerhovic. Lidé jako náš řidič mají rádi dálnice. Honí se po nich tak rychle, že ohrožují ostatní, sami přesvědčení o vlastní bezúhonnosti, kteréžto přesvědčení se při případné nehodě často ukazuje správným, protože právě tito, často i jako jediní, vyvážnou nezranění a častokrát i ujedou a slehne se po nich zem.

Jak lze čekat, netrvalo ani dvanáct minut, než se dostali z Cerhovic až na okraj Prahy, na

třebonickou křižovatkou, kde sjeli na Novořepeřskou silnici a hned po připojení se už řítily známou rychlostí.

„Co jsem si vybral, to mám. aspoň tam budeme dřív," říkal si Jakub, věda že se nic nestane, ale nedůvěřuje příliš řidiči a jsa si stoprocentně vědom, že tento ve své nafoukanosti značně přeceňuje své schopnosti.

Marek se zkrátka vezl a, stejně jako Jakub, celou cestu mlčel.

Jediný, kdo mluvil, byl řidič. Hlavně nadával na vše okolo, ale také se zmínil, že je na „volné noze" a že už měl dost té příšerné práce, takže jede k tchyni, přestěhovavší se do Velké Chuchle k jeho rodičům, aby uvolnila dům ve Strašicích. Jenže rodiče jsou teď někde na dovolené, tchyně jet nechtěla (přestože jí to nabízela), takže k ní teďka jede, aby ji navštívil... Každopádně se k ní ale hlavně jede naobědvat, jelikož mu žena doma nic nenechala.

Z Novořepeřské sjeli na ulici K Barrandovu, po níž dojeli až na Strakonickou a tu opustili ulici U Královské louky ústící ke stanici metra Smíchovské nádraží. Tady byli vysazeni a řidič si to namířil zpět na Strakonickou, aby se dostal do té Chuchle.

Chlapci zprvu nevěděli, co mají dělat, ale vtom se Jakub poprvé zmínil o jídle. Než dokončil svou řeč, takřka monologní, byli už u mapy ve vestibulu metra.

„Újezd tady nikde nevidím, ale my nejdřív stejně musíme do toho centra," řekl Jakub, ale Marek uviděl zastávku Újezd v samém středu plánu:

„Hele, tady je nějaký Újezd," řekl, avšak Jakubovi se tento Újezd nezamlouval. Už dříve si ho všimnul, ale věděl, že hledá spíše vesnici na okraji města, která v mapě zřejmě nebyla. Hlavně měl ale Jakub plán. Chtěl se podívat do centra a sebrat tam pár korun někomu, kdo je stejně nepotřebuje. Rozhodl, že pojedou metrem na Můstek a pak se uvidí. Na Markův dotaz, jestli by do toho metra neměli mít nějakou jízdenku reagoval slovy: „A za co bysme si ji jako koupili?"

Ze stanice Můstek - B vystoupili na Jungmannovo náměstí, jako většina města neznalých, a Perlovou ulicí došli na Uhelný trh, odkud se přes Havelské tržiště dostali na okraj Melatrichovy, kde Jakub řekl Markovi:

„Tady na mě počkej a já se půjdu podívat po nějakém tom zazobanci. Nevim, kdy se vrátim."

A odešel.

V této části centra se ještě nevyskytuje tolik příšerných band turistů, jako například v místech, kam Jakub za nedlouho dorazí, takže není divu, že si nevyhlédl žádnou skupinu Američanů, ale nějakého Němce.

Potom, co Jakub odešel, postával Marek na rohu Havelské a Melatrichovy a pozoroval okolí. Nechtěl se odtud hnout, aby ho potom Jakub neměl problém najít, ale najednou si povšiml žebráka sedícího opodál a čekajícího na almužnu, na niž měl před sebou nastavený kelímek. Zrovna v té době šel kolem nějaký německý turista a dal tomu „chudákovi" jakýsi příspěvek. Marek si řekl, že než by tu tak bezcílně bloumal, zkusí, jestli by mu také někdo něco nedal a usedl opodál. Ani nevím, kde vzal jakýsi kus plechu, který nastavil před sebe.

Jak jsme již řekli, Jakub si vyhlédl jednoho Němce. Byl to evidentně bohatý muž a kromě nafoukanosti z něj přímo číselala i zrudlost. Byl dosti pod pantoflem. Jeho žena, fíflena úplně vzorová, prolézala krám za krámem a vybírala kdeco. Chlap stál většinou venku a ona na něj, vždy když něco chtěla, zavolala: „Hans!"

A Hans vždy vstoupil do obchodu a platil. Jakub již jen čekal na vhodný okamžik, když, ono to trvalo tak půl hodiny, dorazili na Staroměstské náměstí.

Hans se ženou už prohlídku města asi absolvovali a k orloji ani nevzhlédli. Do času odbíjení navíc zbývala ještě dost dlouhá doba, a tak tu turisté spíše proudili, nežli stáli, ale překáželi úplně stejně. Zrovna s Jakubem sem přišla i skupina turistů z USA vedená českou průvodkyní. Povýšenost z nich přímo sálala a bylo vidět jejich nezájem o okolí i o průvodkynino vyprávění, jako by říkali: „*My jsme lepší.*" Takoví lidé jen hledají Mc'Donald, či KFC, aby tam zapluli a třeba tři hodiny je

odtud nikdo nedostal ani párem volů.

Ačkoliv Jakub Američany z pochopitelných důvodů nesnášel a tito ho zvláště dráždili, nechtěl se již vzdát svého vyhlédnutého Němce a počkal, až se Hans opět zahledí přes sklo do obchodu, kde bude cosi vybírat jeho manželka. Kdo by si ještě myslel, že má někdo šanci všimnout si, že mu Jakub Adamec tahá bankovku z jeho v tašce zavřené peněženky, asi ještě Jakuba dost dobře nezná. Jakub odešel se stokorunou a ten „hloupej Němec" to asi vůbec nezjistil.

Když se Jakub vrátil na roh Havelské a Melantrichovy, Marka hned neviděl. Samozřejmě, že ho zahlédl jen, co se trochu porozhlédl. Marek na tom nebyl nijak špatně, vysloužil si sedmdesát čtyři koruny, což Jakub komentoval slovy: „Četl jsem, že se žebráci mají v Praze dobře," aniž se podivil, že se Marek rozhodl žebrat.

Oba pak prošli Melantrichovou ulicí na Staroměstské náměstí, odkud se Celetnou s bandami turistů dostali až k Prašné bráně, kde se Jakub rozhodl zeptat kolemjdoucího, kde nalezne nějaký obchod s potravinami. Byli navedeni k obchodnímu domu Kotva, kde utratili většinu peněz, na náměstí Republiky se trochu najedli a konečně se vydali hledat ten Újezd.

Jakub si skutečně pamatoval jen jméno obce Újezd, ale věděl, že se nachází ještě v Praze, poznal by svůj dům a možná i název ulice.

Ve stanici metra Náměstí Republiky se nacházely stejné mapy jako na Smíchovském nádraží a na plánu noční dopravy už Jakub objevil Újezd nad Lesy. Vyčetl, že asi nejlepší bude dojet tam autobusem 109 z Palmovky, takže sešli do metra a odjeli jím na zmíněnou libeňskou stanici.

Správnou zastávku uviděl Jakub hned a netrvalo mu ani dlouho, než zjistil, že další spoj odjíždí za 7 minut, takže měl dost času, aby uvažoval, kterou zastávku užít.

„Palmovka, Balabenka, Novovysočanská, Balkán, Spojovací, Pod Táborem, Kolonie, Za horou, Spolská, Sídliště Jahodnice, Jahodnice, Lomnická, U váhy, Dolní Počernice, Nádraží Běchovice, sem to nejede, Běchovice, Na Vaňhově, Blatov, Újezd nad Lesy, Sudějovická, Zbyslavská, Rohožnická, Sídliště Rohožník. Tak to bych viděl nejlíp na ten Újezd nad Lesy. Za prvé by u ústřední zastávky mohla být třeba nějaká další mapa a za druhé si nejsem úplně jistý, jestli ten Rohožník je ještě v tom Újezdě," řekl Jakub prohlížeje při tom zastávky v jízdním řádu.

Když přijeli do Újezda, zamířil Jakub zcela intuitivně k místnímu úřadu Praha-Újezd nad Lesy. Tady se nacházela mapa celé vsi, jejíž velikost se Jakobovi příliš nezdála, jenže si říkal, že už je to přeci jen pár let, co tu byl. Přečetl názvy všech ulic, některé vícekrát, ale nic z toho mu nepřišlo nápadné. Až do večera pak chodili újezdskými ulicemi, jestli někde nenajdou tu, kde Jakub bydlel, ale prozatím neuspěli. Usadili se v nedalekém lese a další den v hledání pokračovali, ale stále neobjevovali nic.

Třetí den v Újezdě nad Lesy byl Jakub již od rána neklidný - ač na nebi nebyly takřka žádné mraky, věděl, že další noc bude pršet a nebude tak možné přespát znovu v Klánovickém lese. Ačkoliv ještě v Újezdě zbývala místa, kde nebyli, Jakub si byl jist, že udělal chybu. Když vyšli ze Svojsické ulice k zastávce Zbyslavská, Jakub zašel k boudičce zastávky a koukal do mapy vyvěšené vedle ní. Moc takových míst není, ale tady byla ještě stará mapa města, taková, jakou viděli na Náměstí Republiky. Újezd nad Lesy na ní také vůbec nebyl. Jakub viděl, že ta mapa je jenom o něco starší, ale jinak stejná, avšak stejně si ji prohlížel a nemohl se zbavit pocitu, že je v ní více, než viděli v centru. Marek jen tak bezcílně koukal na tabuli v boudičce a už asi ani nevěřil, že ten dům vůbec objeví.

Ale Jakub náhle tiše řekl: „No to snad není možný," a ještě jednou nevěřicně pohlédl na mapu.

„No to snad opravdu není možný," řekl a ukázal Markovi, příševšímu zrovna z boudičky, místo na mapě a i ten na něj nevěřicně pohlédl. Pak řekl:

„Jak můžou bejt v jednom městě dva Újezdy?"

Nějakou náhodou se zkrátka stalo, že v našem městě jsou skutečně dvě osady, obě samostatné městské části, Újezd. Druhý Újezd byl na novější mapě zakryt jakýmsi rámečkem s informacemi, a proto ho bylo možné vidět jen na staré mapě. Jakub si nyní byl jist, že nově nalezený Újezd bude ten

správný.

„Kdyby jich tady bylo ještě víc, to by se asi milá Praha musela přejmenovat na Újezdov," komentoval to Jakub a rozhodl jet zpět 109 na zastávku Pod Tábořem, kde by snad měla jezdit linka 177, aby se s ní dostali na Opatov, odkud jezdí tři autobusy - 324, 363 a 385 - do Újezda.

Přesně tak to také udělali a krátce po poledni se již nacházeli na Opatově. Měli štěstí, protože ač byla neděle, autobus jel za deset minut. Jakub měl akorát čas prohlédnout si zastávky.

„Je to v pohodě," řekl Markovi, „ta *Formanská* je jméno naší ulice," ale v duchu uvažoval i něco s jinou zastávkou.

Autobus přijel a otevřel přední dveře. Byla to příměstská linka a řidič chtěl vidět jízdenku, jenže chlapci již neměli ani žádné peníze. Nejprve se pokusili projít, ale řidič je nepustil:

„A co jízdenka?!" prohodil důrazně.

„Víte, my žádné nemáme a došly nám peníze," řekl pravdu Jakub.

„Tak to teda budete muset asi jít pěšky," řekl na to řidič, „Kam chcete jet?"

Jakub věděl, že to nebude daleko, a tak řekl: „Tak nám aspoň řekněte, jak se dostaneme na tu zastávku Ke Kateřinkám."

Marek o této zastávce slyšel prvně a býval by se nahlas podivil, kdyby se řidič neprobral ze zamyšlení a neřekl:

„No já nejsem místní a po silnici tam asi nepůjdete. No já vám řeknu akorát, že je to přibližně tím směrem," a ukázal rukou, což Jakubovi plně stačilo, děkuje řidiči vystrčil Marka z autobusu a namířil si to do podchodu metra.

Trvalo nějakých deset minut, než se Jakub a Marek dostali přímou cestou na zmíněnou zastávku a u ní už Jakub na jisto odbočil doleva do Modletické ulice.

„Vždyť tady jsem chodil do školky!" řekl přišev k budově mateřské školy a odbočiv doprava, do ulice Ke škole, pokračoval: „Teď půjdeme za nosem a pak pořád po tý hlavní. To nás dovede až domů. Ale stejně nechápu, jaktože jsem chodil do školky tak krátce. Vždyť mě unesli, když mně bylo pět."

„A neměls bráchu?" napadlo jako první Marka a Jakub si začínal víc vzpomínat. Opravdu měl bratra, byl o dva roky mladší, proto Jakub nastoupil do školky až v pěti.

Nejspíš ho neunesli a zůstal doma. Snad.

Již po krátké cestě dorazili k ceduli ulice Formanská, ale tato ulice je dlouhá a oni byli teprve v Kateřinkách, které jsou součástí Újezda.

V rodině Adamcově

V Újezdě už Jakub směřoval na jisto ke svému domu, když uviděl dva lidi, kterak jdou na procházku se svým šestiletým synem. Není divu, že šli - byla zrovna neděle a počasí bylo výborné.

Jakuba tito lidé zaujali. Byl si takřka jist, že poznává hlavně tu ženu. Když se setkali, oslovil je:

„Prosim vás, nejste vy náhodou Adamcovi?"

„Proč to chceš vědět?" zeptal se muž.

„Jste, nebo nejste?" zeptal se Jakub.

„Jsme, ale kdo jsi ty?" zeptala se žena.

„Já jsem Jakub," řekl Jakub a jeho matka ho již také poznala, ale nezmohla se na nic jiného, než na další otázku:

„Kde je Kája?"

Jakuba by ještě před chvílí taková otázka zarazila, ale nyní již věděl jistě, jak to bylo. Rozhodl se změnit téma:

„To je Marek. To spolu jsme..." nepřišlo mu vhodné dokončovat tuto větu.

Milada byla ohromně překvapena, Milada a Jan, tedy Jakubovi a Karlovi rodiče, byli přesvědčeni, že jejich synové nežijí, a nezmohla se ani rozmyslet si, co řekne. Když poznala Jakuba, vzpomněla si na Karla a samozřejmě řekla, co ji první napadlo.

Jan nevěřil svým uším a div, že při větě *Já jsem Jakub*. neodmlel, ač ani úplně nevěřil, že by to mohl být on. Každopádně se vůbec neodvažoval vstoupit do hovoru své ženy a syna.

Malý Viktor byl zmaten. Nevěděl nic o svých bratrech, a protože v hovoru žádná taková informace nepadla, nevěděl, co si má o Jakubovi, Markovi a Kájovi myslet, asi si ani nic nemyslel.

„Co kdybychom šli domů?" řekl něco i Jan.

Snad mi dovolíš ještě obejmout svého syna, řekla vzpamatovavší se Milada.

Asi nebyla až tak vzpamatovavší se, protože si ani neuvědomila, že Jakuba vůbec neobjala, ale představila mu Viktora, jeho druhého mladšího bratra.

Viktor již tedy věděl, kdo je Jakub, ale stále byl zmaten a než stačil něco říci, řekl Jakub:

„Co kdybychom tedy šli domů?"

Milada tedy konečně objala Jakuba, ale Jan byl stále na pochybách, je-li to Jakub, či není. Viktor se chtěl hlavně zeptat a věděl, že toho je hodně, na co se chce zeptat, například: „*Kdes byl tak dlouho?*", což řekl nahlas, ale Jakub mu neodpověděl - *Dovíš se doma*, - řekl a tím Viktora umlčel. Stačilo mu to, aby zapomněl všechny své otázky.

Kdyby si jich tenkrát někdo všimnul, řekl by si, že je to normální rodina a nevěřil by, že se setkali teprve před několika minutami.

Doma bylo jídla požehnaně a s jídlem na základně se nedalo ani srovnat. Jakub vyprávěl rodičům o základně a Marek ho doplňoval. Po čase se tento hovor změnil v plnohodnotný rozhovor, který pokračoval až do pozdního večera. Tehdy Jan zjistil, že už je takřka deset hodin a Viktor by měl jít spát, což oznámil ženě. Milada jeho názor sdílela a poslala Viktora spát. Viktor nechtěl, ale neodmlouval. Asi za půl hodiny se ukázal naposledy.

Asi tou dobou dokončil Jakub myšlenku dosti dlouhodobou:

„Nemůžu tam Karla nechat."

„Přece se nechceš vrátit do základny," řekl na to Marek, „Vždyť víš, že jsme odtamtud sotva utekli."

Nevím, ve kterém z jeho dvou smyslů Marek tvrzení „*sotva utekli*" řekl, ale Jakub je pochopil oba a oba je také odbyl větou:

„Já se tam nebudu vracet hned, ale až ještě pořádně potrénuju. Tak za pár měsíců."

Ta myšlenka se nikomu nelíbila a Jakub se o ní dobré tři měsíce nezmínil, což ovšem neznamená, že na ni nemyslel.

Marek zůstal bydlet u Adameců. Často byl doma s Jakubem i sám. Ráno většinou oba jezdili s Viktorem do známé školy v Kateřinkách. Marek si nechal udělat jízdenku na Karla, protože neznal ani své příjmení, natož aby měl svůj rodný list - odpoledne pak pro Viktora často jezdil jen Marek.

Jakub byl odpoledne doma s Markem jen občas, rád si zajel někam na kole, nebo chodil pěšky hlavně po okolí - někdy do Milíčovského lesa, jindy podél Botiče do Křeslic a odtud buď až k Hostivařské přehradě, nebo do Pitkovic, nebo i do Uhříněvsi. Nejraději ze všeho však došel k Botiči a podél něj pak do Průhonic, kde kolem zámku vstoupil do parku a posedával až do soumraku. V takovém případě jel domů autobusem. Sledoval, jak jezdí dřívějším a dřívějším, až 16. září přijel domů a byl rozhodnutý. Musí se vrátit pro bratra.

Návrat do nory

V pátek 17. září krátce po deváté hodině ranní odjížděl z Nových Butovic autobus do města

Mirošov a Jakub jel s ním. Nikomu se ho nepodařilo přesvědčit, aby nejezdil.

Spoj dorazil přesně podle jízdního řádu a z Mirošova nebyl pro Jakuba problém dojít k plotu základny.

Dával pozor, aby ho nikdo neviděl a sledoval lidi na „zahradě“. Po chvíli bez pochyb poznal Karla. Nepamatoval si ho, ale byl mu tak podobný, že si byl úplně jist, že je to on.

Jakub měl opodál ukrytý batoh, který si přinesl. Byla v něm hromada jídla a různé náležitosti k cestě. Toto zavazadlo zvedl a odnesl na vhodné místo, kde se pustil do svačiny a čekal na dobrý okamžik ke vstupu.

Po chvíli, když už se Jakub cítil být svačinou dosti přejeden, všiml si, že by mohl být vhodný čas vstoupit do základny. Bránu nikdo nehlídal a strážci se klábosíce začali přibližovat ke svým svěřeným objektům. Začali vycházet i strážci, kteří předtím byli uvnitř základny, aby odvedli své objekty. Navíc byl čas oběda, kdy značně ochabuje pozornost hlídačů kamer.

Při odchodu se strážci a výzkumníci vždy ujali svých objektů a ti pak šli za nimi jako housata za husou k výtahu a od něj ke své cele. Vše to bylo tak rutinní, že se průvodci obvykle cestou ani neohlédli.

Není tedy divu, že si Karlův průvodce - není jisté, jestli to byl jen hlídač, nebo výzkumník, dotyčného musíte znát a vědět, jestli dělá i vědeckou práci, nebo objekty jenom hlídá a doprovází a někdy to nelze poznat vůbec - k nim připojivšího se Jakuba ani nepovšiml.

Ti čtyři chlapci s jedním průvodcem odjeli výtahem. Jakub to vzal po schodech. Cestou nikoho nepotkal, protože zde každý užíval jen výtahu. Došel až do 4. podlaží výzkumné základny a překvapilo ho, že jeho bratr bydlel jen o patro níže.

Všichni ti čtyři chlapci bydleli spolu - Jakub už viděl kde a hledal úkryt, když se průvodce zamknuv celu otočil - a spatřil jej.

Jakub přivolal výtah jsoucí v tu chvíli prázdný - to očekával proto, že se pohyboval vzhůru - a nastoupil do něj maje štěstí, že výtah byl dost blízko, aby to stačil, než se k němu hlídající dostal. Dveře se strážci zavřely přímo před ním a výtah byl Jakubem rozjet vzhůru nereaguje na své okolí, které se ihned dovědělo o přítomnosti neznámého chlapce.

Výtah se zastavil kus pod horními dveřmi a držel se na místě nouzovými brzdami, které byly odpojeny od okolí, takže nešly uvolnit. Pracovníci základny si mysleli, že se výtah normálně zaseknul a hnali někoho k horním dveřím v přesvědčení, že neznámý je v pasti. Ještě poznamenejme, že ve výtahu nebyla kamera.

Jakub výtah opustil nouzovými dvířky na stropě, která pak zevnitř znovu uzavřel; a ještě než se někdo schopný otevřít horní dveře k těmto dostal, vyšplhal po žebříku do strojovny nad výtahem, kde bylo i různé další technické vybavení. Strojovnu snímaly pouze dvě kamery, které i pro přítomnost všech těch strojů, ovladačů a nástrojů nemohly zdaleka postihnout celý prostor. Místnost byla samozřejmě uzamčena a obvykle sem nikdo nechodil, takže od ní měli klíče jen lidé z nejvyššího vedení, pak vedoucí obrany (nám známá Češka), která měla také všechny klíče, a ještě vedoucí údržby, protože právě lidé z jeho oddělení sem opravdu museli chodit.

Když zaměstnanci základny objevili prázdný výtah, nastalo ohromné pozdvižení. Byli sice lidé, které napadlo, že vetřelec bude ve strojovně, ale když nikoho neviděli na kamerách, rozhodli se, že tam ani nebudou chodit. Byli samozřejmě i tací, kteří poznali utekšího Jakuba, ale nebylo jim to nic platné. Až na jediného z nich, který už začínal tušit, jak to je a rozhodl se zjistit celou pravdu.

Uprostřed hluboké noci se Jakub vytratil nenechaje se zdržet zamčenými dveřmi, které mu značně pomohly, že nebyl nalezen, a zamířil na Mirošov. Byl našťvaný, že nepomohl Karlovi, ale nyní nebyl s to vymyslet slušný plán. Přespál uprostřed lesa a časně ráno pokračoval k městu, aby stihnul spoj o půl šesté do Prahy.

Na základně se zatím smířili s tím, že Jakub už je dávno někde pryč a pověřili obranné oddělení,

aby zjistilo, kudy se sem Jakub dostává a znovu uniká.

Návštěvnice

Je úterý 21. září 2004. Doma u Adamců je Jakub, Marek a Viktor. Jan přichází domů tak půl hodiny po této době, Milada ještě o něco později, navíc je dnes u kamarádky.

Někdo zvoní. Marek jde otevřít a Jakub poslouchá v pokoji.

Za dveřmi stojí žena. Pěkná, jsou jí třicet čtyři roky, ale vypadá o něco mladší. Marek neviděl auto a nemyslel si, že by mohla neohlášena přijet autobusem. „Nejspíš to bude nějaká sousedka," pomyslel si.

„Ahoj," promluvila, „Jsem Jolana Kandertová, vedoucí obranné sekce výzkumné základny Brdy. Nejsi ty Marek?"

„Jsem..." stačil říci Marek, když vtom ho přerušil Jakub zareagovavší na Jolanina slova *vedoucí obranné sekce výzkumné základny Brdy* a hned se dole objevivší:

„Jaktože mluvíte česky?"

„Jsem Češka."

„Vedoucí obranné sekce základny, jo?"

„Je to prostě tak."

Jakub jí sice věřil, ale přesto ještě chvíli pokračoval v tomto duchu:

„Vždyť vám... Nemůže být ani pětatřicet."

„To není. Ale nebrání to tomu, abych byla tak dobrá, že jsem se dostala na toto místo. Tobě je sotva dvanáct a přelíščil jsi mě hned několikrát, Jakube."

„Třikrát. Proč jste tady?"

„Chci zjistit, jak jste utekli, proč ses do základny vrátil a možná bych ti mohla i pomoci."

Jakub si už byl jist, že mu Jolana říká úplnou pravdu a pozval ji dál. S Jolanou si všichni, včetně malého Viktora, docela dobře rozuměli a ukázalo se, že mají i podobné cíle. My bychom se ale ještě měli podívat, kterak se Jolana do Újezda vlastně dostala.

Návštěvníččina cesta

Hned když Jolana (sama) poznala Jakuba, zajímalo ji nejen, jak se do základny a z ní dostal, ale i to, proč se vrátil, nebo lépe pro koho.

Ačkoliv nikoho nenapadlo, že by se Jakub mohl dostat zpátky domů, Jolana si tím byla téměř jista, ale nechala si to pro sebe. Snad nic by jí nebylo milejší, než kdyby byla základna zrušena a objekty se dostaly na svobodu.

Jolana měla přístup k databázi objektů, ona měla jako jedna z mála přístup takřka ke všemu a nebylo vůbec podezřelé, když se podívala na údaje utekšího objektu. Raději se však spokojila s údajem Formanská 57, Praha 4, byť nevěděla, kde to je. Tu ulici si mohla najít v první prodejné map.

V úterý 21.9. si Jolana vzala den volna ze svého měsíce. Obvykle si ten měsíc ani nevybrala, za rok měla tak deset dní.

Vzala si služební vůz svého oddělení - když měla volno, nemusela to ani nikomu oznamovat, protože tyto vozy sama spravovala. Odjela s ním rovnou do centra Prahy a oběhla několik obchodů, zvláště s textilem. Odtud se pak vydala do Slivence, kde si našla takové místo k zaparkování, které bylo nedaleko domů, aby podle signálu jejích čipů nebylo možno poznat, je-li venku, nebo uvnitř, a navíc bylo pravděpodobné, že zde většinou bude volno. Jolana očekávala, že tu není naposled.

Potom se Jolana převlékla a nechala tu i všechny věci, aby nikdo nebyl na pochybách, že je stále ve Slivenci. Nikdo o těch čípech nevěděl víc, než právě ona, protože tuto technologii z velké části vymyslela, zašla si na oběd a odjela opět do centra, kde strávila pár hodin, aby ve správný čas

nasedla na metro a pak na autobus do Újezda, kam dorazila v nám již známou dobu.

.....

Jakub Jolaně řekl všechno důležité a ona zase slíbila, že se vrátí v pondělí s informacemi o Karlovi a Markovi.

Do základny se, jako v každý svůj volný den, vrátila až večer, zakopavši zakoupené věci v izolačním pytli v lese u Slivence lopatou, která je vybavením každého služebního auta základny; a jak slíbila, vrátila se v pondělí 27.9. opět do Újezda.

Tentokrát dorazila asi v jedenáct, kdy byl Viktor ještě ve škole, a měla s sebou všechno, co by mohlo Jakobovi pomoci s vysvobozením jeho bratra, a dokonce i adresu bydliště Marka Spalota: V domkách 206, Hořepník, okres Pelhřimov.

Cesta do Hořepníka

Ve středu 29. září se Jakub s Markem rozjeli do zmíněného Hořepníka, kam jel několikrát denně přímý autobus z Roztyl. Na plánu obce pak hravě našli ulici V domkách a brzy se dostali i k číslu 206. Na brance však nebylo jméno Spalotovi, ale Vránovi.

Zazvonili na zvonek, i když čekali, že obyvatelé budou v práci, ale byli doma. Paní, která otevřela, byla na mateřské a její manžel měl celý tento zkrácený týden dovolenou.

Jakub se zeptal na Spalotovy, ale manželé o nich moc nevěděli. Prodlali jim dům a odstěhovali se neznámo kam.

„Zajděte si na obecní úřad," řekl pan Vrána, „jsou tam zrovna úřední hodiny, takže tam najdete paní Odranskou a jestli ta nebude vědět, kam odjeli, tak už asi nikdo."

Jakub a Marek uposlechli toho doporučení a odebrali se na úřad, kde skutečně seděla paní Odranská. Jakub si nebyl jist, jestli je to skutečně ona, ale bylo to pravděpodobné. Kromě jich tři tam zrovna nikdo nebyl.

„Prosím vás, nevíte, kam se odstěhovali manželé Spalotovi, který bydleli v ulici V domkách, číslo 206?" zeptal se Jakub.

„A proč to chcete vědět?" zeptala se paní Odranská a Jakub jí odpověděl:

„Víte, tady Marek je syn pana Spalota."

Jakubova neúplná pravda splnila svůj účel. Jakub řekl tuto větu věda, že poškodí dobré jméno pana Spalota v této obci, ale jsa si jist, že to zmíněnému muži vadit nebude, jelikož se tu nejspíš už nehodlá moc ukazovat.

Bylo jasné, že paní Odranskou vůbec nenapadne, že Marek je tím Markem, který před devíti lety zmizel, ale měla snad ještě silnější důvod pomoci mu najít jeho otce. Vždyť ten kluk ho snad ještě nikdy neviděl! Bohužel Spalotovi nebyli z těch družnějších lidí a po vsi se toho o nich moc nevědělo.

„To víte, já ale nevím víc, než že se odstěhovali za prací. Ale kam? Víte, tady je práce málo. Jirka Spalot dojížděl do Pacova, kde dělal v jedné malé firmě. Ale platili mu dost, jeho žena byla doma a nežili si špatně. Ale nikdo o nich jinak moc neví. Firma pak zkrachovala a oni už neměli skoro nic. Slyšela jsem, že majitel té firmy pak začal pít a kdo ví, jestli ještě vůbec žije. Jó, měl asi velký voči, takovejch po revoluci zkrachovalo. Takoví byli i u nás ve vsi, ale s těma to šlo ještě rychlejš, než s touhle firmou, ty nevydrželi ani tři roky. Teda kromě Trdličky, tomu to šlape a už je tu i pár jinejch, který, zdá se, věděj, jak na to."

„No jo, jenom škoda, že nevíte, kam se ti Spalotovi odstěhovali," rozhodl se Jakub ukončit setkání s paní Odranskou.

„To opravdu nevím," řekla tato a Jakub s Markem odešli.

Jakub a Marek se tedy vrátili do Prahy s nepořízenou. Asi za měsíc se vrátila Jolana, na což Jakub čekal. Chtěl se s ní domluvit směruje k jedinému cíli: informovat o základně veřejnost. Jakub měl zprvu chuť obeznámit se situací nějakého ústavního činitele, třeba presidenta, ale Jolana byla jiného názoru - doporučila Jakubovi, aby vystoupil v médiích.

Zpráva v tisku

Jan Hostín - pro známé Jakub Adamec - se se svým příběhem rozhodl jít nejprve do televizi, ale tyto ho považovaly za nedůvěryhodného a stejně tak i všechny noviny. I Blesk ho odmítl. Jediný, kdo souhlasil, že s ním udělá rozhovor, byl redaktor menšího bulvárního deníku Fotograf. Příběh se měl objevit, a také objevil, na nějaké nevýznamné stránce, ale aspoň něco.

Jakub se s reportérem sešel v jedné hospodě, řekl mu, že nechce říct své pravé jméno a reportér mu asi příliš nevěřil. Ono ale u bulvárního reportéra není problém, když píše něco, čemu nevěří, protože často píše i to, o čem ví, že to není pravda.

Článek ve Fotografu měl nečekaný ohlas - obnovil již téměř zapomenuté diskuse o základně a stal se i předmětem hlavního zpravodajství. Tradičně rozdělil lidi na věřící a nevěřící. Do televizních debat byli zváni zainteresovaní politici - předseda vlády současný i z doby budování základny (tedy současný president), předseda nejsilnější opoziční strany a hlavně ministr obrany Karel Kühnl.

Je známo, že Janem Hostínem je ve skutečnosti někdo jiný, ale kdo, to už se neví. Zatím. Za nedlouho deník Blesk odhalí jméno Jakuba Adamce a všechn efekt bude takový, že mu ještě více lidí přestane věřit.

Ale je tu určitá pochybnost o tom, co se v těch Brdech vlastně skutečně nachází. Právě Kühnl s nevelkou delegací se jel přesvědčit přímo na radar. Prohlédl si ho a prohlásil, že tam nic podezřelého neviděl a Jakub si všechno vymyslel.

„Neviděl, protože nechtěl vidět," komentoval to Jakub, když se ho přišli zeptat, „Nashromáždím důkazy a předložím vám je."

Tím to ale všechno skončilo. Ministr se už přesvědčil, že pod radarem nic není a lidé mu asi věřili. Dokud Jakub nezveřejní ty slibované důkazy, budou si o něm všichni myslet, že lže. Byla by tato situace netrvala příliš dlouho, ale po tom, co se na veřejnosti objevily spekulace o pravdě o základně, začali se její představitelé bát.

Když 20. října přišla Jolana, oznámila Jakubovi nečekanou nepříjemnou zprávu: Karla odvezli do USA - do Fort Sill u města Lawton v Oklahomě.

Odjezd Jana Hostína

Jakub se rázem přestal zabývat základnou u nás a rozhodl se odjet do Ameriky. To však nebylo tak jednoduché.

Jakub také cvičil své schopnosti a myslel si, že víc už možná ani nedokáže. Jenže tu byl problém: Jakub se musí dostat do zcela neznámé základny na druhé straně světa, vysvobodit Karla a dostat se i s ním zpátky. Na to jeho schopnosti nestačily, ale našťastí tu byl jeden člověk, který mu mohl pomoci.

Zaměstnanci základny dostávali nemalý plat, zvláště když byli na vysokých postech, který ale příliš nevyužívali, protože nutné i méně nutné věci většinou dostávali od svého zaměstnavatele a kupovali si jen to, co chtěli navíc. Výplata se jim ukládala na jejich vlastní účet, ale většina zaměstnanců převáděla velkou část svého platu nějakým příbuzným, nebo ji například investovala. Jolana si nechala posílat celých 96% svého platu na účet, ke kterému prý měla přístup i její matka.

Ve skutečnosti sama několikrát do roka peníze vybrala a uložila na účet třetí, o kterém nikdo nevěděl. Je vidět, že se snažila, aby o ní její zaměstnavatel věděl co možná nejméně. Potom, co Jolana začala jezdit za Jakubem, zařídila se i na případ, že by ji odhalili. Měla nalezenou malou, nenápadnou, ubytovnu na okraji pražských Letňan. Také si nějaké další věci uložila kdesi na nádraží, kdyby náhle musela zmizet a nemohla si vyzvednout své věci v zemi u Slivence.

Jolanini šéfové navíc byli dosti naivní, když ji udělali vedoucí obranné sekce. Ona totiž měla na starosti nejen fyzickou obranu, ale jejím úkolem bylo i hlídat, aby se o základně nedověděl nikdo nekompetentní. Vlastně ona by měla hledat toho, kdo by něco vynesl, takže ona sama se tím vlastně dostávala do stínu. Ani nepočítala s tím, že by ji její šéf mohl odhalit. Vlastně by měla rozhodnout i o tom, kam, a jestli vůbec, má být Karel přesunut. K této akci však došlo dosti na rychlo a možná by ani nepomohlo, kdyby byla proti. Jenom by to bylo podezřelé a Jolana by tím na sebe poukázala. Každopádně měla Jolana styky s různými informátory i informace o zločincích.

Jolana čekala, že Jakuba Adamce bude znát nemálo lidí, a tak se rozhodla, že do Ameriky odjede Jan Hostín. Uvažovala, že by pro Jakuba vymyslela úplně nové jméno, ale nakonec se rozhodla, že Jan Hostín bude stačit. Nechala tedy Jakobovi udělat falešný pas na Jana Hostína. „Získala“ pro něj i vízum do Spojených států, taktéž nepravé. A peníze, jak jsme řekli, měla.

19. ledna měla Jolana hotovo. Ty tři zmíněné věci, dále i jízdenku na autobus do Londýna a na loď ze Southamptonu do New Yorku a vymyslela Jakobovi i cestu k Lawtonu, kde se nacházela základna. Byly tu však složitější věci, jako například získání plánů základny, aby Jakub mohl Karla bez problémů najít.

Na zpáteční cestu Jolana zajistila letenku pro Jana a Karla Hostínovy pěkně ze států až do Francie. Navíc Jolana našla i mladou ženu, která bude hrát sestru chlapců odstěhovaní se do Ameriky, aby je dovedla na letiště. Co je podezřelého na tom, že dva chlapci jedou s platnými doklady navštívit svou sestru v Americe a ona je pak vezme na letiště, odkud oni sami odletí do Paříže, kde na ně budou čekat jejich rodiče. Pro celý plán je ale důležitý předpoklad, že se Jakub vyhne vstupním kontrolám, kde by bylo rozhodně zjištěno, že jeho vízum nikdy nebylo vydáno. Lze počítat s tím, že Jakub by se stejně dostal přes hranice, ale po zmizení Karla by Jan a hlavně Karel Hostín dost těžko jen tak odletěl.

Po devatenáctém lednu se Jolana vrátila ještě třináctého. To už všechno měla a Jakobovi to předala. Již nebyla žádná překážka a do Jakobova odjezdu zbývalo pouze sedm dní.

*****

Je 30.1.2005. Jsme na Florenci a právě přijíždí pěkný autobus značky Beulas. Čeká tu na něj hromada cestujících s kufry, je jen málo takových, kteří cestují jen s příručními zavazadly a batohy. Vidíme Jakuba Adamce, kterak nastupuje a usedá na své sedadlo ve druhé řadě. Cesta přes Německo a Francii byla samozřejmě bezproblémová a jaký problém by se dal na anglických hranicích čekat pro někoho, kdo evidentně projíždí do USA. Jakub večer 31. ledna dorazil do Londýna, kde přestoupil na vlak do Southamptonu, kde již měl rezervovaný pokoj v jednom nevelkém pensionu. V pondělí 1. února pak nastoupil na loď přes oceán.

Lod' jela, jak měla. Cesta trvala pár dní a nebyla nijak zábavná. Lidé, kteří jezdí lodí ze Southamptonu do New Yorku to tak asi nevidí, jinak by většina z nich letěla letadlem. Tuto etapu tak trochu přeskočíme. Co by se asi na téhle lodi dělo...

Tak jako málokdo očekával incident během plavby, snad každý vidí obtížnost Jakobova proniknutí přes americké pohraniční kontroly.

Lod' zakotvila na oploceném molu, kde už byli připraveni policisté nebo celníci, to není podstatné. Byli to zkrátka uniformovaní sluhové vlády, již dávali pozor, aby se nikdo nepokusil o nějakou hloupost. Nebylo jich tady nijak moc, kdyby Jakub skočil do vody, možná by si ho nevšimli, ale on měl lepší plán. Došel se skupinou do velké čekárny, odkud vedla spousta dveří do

celních místností. Někteří z nich vycházeli na druhé straně rychleji, jiní pomaleji. Na pravé straně této velké čekárny byly tři obyčejné celní budky pro občany Spojených států a úplně napravo skleněné dveře na čipovou kartu, které užíval personál. Tyto dveře byly zvlášť zajímavé. Kamery, byť statické, nedělaly Jakobovi problém, ale na dveře viděla hromada lidí, byli tu nějací ti hlídači, a navíc je měl jako na dlani celník v krajní budce.

Jakub si chtěl sednout co nejvíce doprava, ale zbyla na něj až pátá židle. Lidé byli postupně voláni podle seznamu a zde se naskytá další problém: Jakub musel zůstat v blízkosti, než přijde na řadu a pak zmást počítač, aby jeho jméno přeskočil.

V jednu chvíli se Jakub postavil - čekal, že přijde vhodná chvíle. Přišla. Byl to jakýsi mrtvý okamžik, kdy žádné oko nehledělo na služební dveře. Nepočítáme-li oči Jakobovy.

Jakub, otevřev dveře, prošel. Pak zamířil na záchod. Nikdo ho nenásledoval. V tom případě bylo jasné, že první část jeho plánu se povedla.

Poté Jakub odešel zpět do čekárny za celníci. Zde čekali proševší na ty zatím neodbavené. Jakub usedl v protějším rohu než předtím - byl nejméně na očích, nikoho již neudivilo, že ho neviděl přicházet, protože lidí tu bylo docela hodně.

Jakub se začal soustředit na počítače, vypadal, jako by spal. Bylo několik cest, jak dosáhnout svého cíle a z nich si Jakub právě jeden vybral. Bylo nutné, aby zareagoval, jakmile nějakému z počítačů zde přijde na „mysl“ jeho číslo.

Ta chvíle přišla. Nikdo si nesměl všimnout ničeho neobvyklého, takže měl Jakub čas jen necelou sekundu. Jan Hostín se celníkovi ani nestačil objevit na obrazovce a už byl veden jako odbavený. Byla to velká rychlost a právě proto si toho nemohl nikdo všimnout. Bylo hotovo. Jakub počkal, až vyjde první člověk rovnou ven a připojil se za něj. Vypadal, že k němu patří, že na něj čekal, takže na jeho jednání nebylo nic podezřelého. Jan Hostín se dostal přes pohraniční kontrolu opravdu dokonale - sice odbaven, ale nezkontrolován.

Právě máme pozdní odpoledne 6. února 2005. Jakub si našel pokoj v jednom hotelu v centru města a šel si trochu odpočinout. Pražský klid tady ale nebyl. Našel autobusové nádraží, odkud mu zítra v sedm odjíždí autobus na St. Louis, a pak přišel do parku, kde si našel docela příjemnou, skrytou, lavičku. Po městě chodil docela dlouho, takže se dostal na tu lavičku někdy po šesté. Asi v sedm se pak odebral zpátky do hotelu a tak o půl jedenácté usnul. V pondělí 7.2. v 7:00 nasednul do autobusu směr St. Louis. Tu 1050km dlouhou cestu měli ujet za dvanáct hodin.

Po silnici 78 dojeli do Harrisburgu a pak pokračovali po silnici 76 na Pittsburgh. Kousek za Harrisburgem mu přišla zpráva od Marka:

Jsem odhalena. Zajistím cestu zpátky přes Rusko. Původní nepoužitelná. S Karlem se ubytuj v Oklahoma City a cekej na zpravu. Budu spechat. Snad o tobe nevedí. Jolana

Markův rozhovor

Magazín Dnes 10.2.2005

Text: Jan Mladohlavský; Foto: MAFA David Knížek a zdroje Marka Spalota

Ze dne 6.2.2005 (pozn. Ondřeje Kališe).

Marek Spalot

Na základně se nežilo špatně

Nevěříte tomu, co vám Jakub Adamec, známý též pod pseudonymem Jan Hostín, říkal o americké výzkumné základně pod radarovou základnou v Brdech? Také jsem nevěřil. Než jsem se setkal s Markem Spalotem, jenž se rozhodl splnit slib, který dal jeho přítel Jakub Adamec veřejnosti. Nashromáždil důkazy o existenci základny, kde prožil několik let svého života. Ani těmto důkazům bych býval nevěřil, kdyby mě Marek nepřesvědčil ještě něčím jiným. V zájmu i své vlastní bezpečnosti nebudu zveřejňovat, co to bylo, a doufám, že bude stačit, když napíšu tento rozhovor.

Proč vlastně tento rozhovor neudělal Jakub Adamec, který dosud komunikoval s veřejností?
Odpočívá na Šumavě. Myslím, že na to má nárok.

Ví o tom, že děláš tento rozhovor?
Jo.

Ale stejně. Proč jsi nepočkal na jeho návrat?
Dostal jsem materiály od našeho zdroje. Jakub se vrátí tak za tři týdny a já jsem na základně byl přece stejně jako on.

Chápu, že svůj zdroj nechcete uvádět. Řekneš aspoň, jestli jste byli v kontaktu, když jste byli ještě na základně nebo jestli vám dokonce nepomohl v útěku?
Na to nebudu odpovídat. Ale v útěku nám nepomohl.

Jak se na základně žilo?
Strávil jsem tam devět let. Z toho osm let v dost nepříjemných podmínkách. Ale to bylo způsobené hlavně lidmi kolem mě. Jinak jsme vlastně měli všechno, co jsme potřebovali. Teda kromě volnosti a soukromí. Asi rok před útekem mě pak dali do cely vedle Jakuba. Byl jsem tam sám a on taky. Vlastně se tam nežilo až tak špatně.

Proč vás ale vlastně unesli?
Asi s námi dělali nějaký psychologický pokusy, ale my jsme o tom nic nevěděli. Určitě tam byla i horší místa. Teď je tam tak 130 lidí, ale vím, že vědci by jich chtěli tak 400.

Jsou tam jenom Češi?
Výzkumníci jsou hlavně Američané a objekty jsou Češi tak z poloviny.

Jakým jazykem se tam mluví?
Anglicky.

Mezi sebou jste mluvili Česky? Tvoje čeština na to vypadá.
Až když jsem se setkal s Jakubem, začal jsem se zase učit česky. Unesli mě ve třech letech a všem se nám snažili vytěsnit vzpomínky na minulost.

Jakub si češtinu pamatoval?
Jo. Unesli ho o dva roky později. Navíc víte, že Jakub má vyjímečné schopnosti. Myslím, že mu ale stejně dalo dost práce, aby ten jazyk nezapomněl.

Než tě k němu přestěhovali, žil sám?

Ano.

Jak si tedy opakoval češtinu? Měl třeba české knihy?

Ty by mu nedali, ale četl si české články na internetu. To mu nezakázali.

Měli jste tedy i internet?

Mohli jsme přes počítač třeba sledovat televizi. Taky jsme měli knihy, jaké jsme chtěli. A když jsme chtěli něco zvláštního, občas nám to také dali.

Já bych se vrátil k tomu, že chtějí, abyste zapomněli na svou minulost. Unášejí tedy jenom děti? Vždyť u dospělých by se jim to asi nepodařilo.

Unášejí i dospělí. Proto jsou mezi nimi třeba i Češi. Aby se s nimi vůbec mohli dorozumět, když neumí anglicky.

Jak jste se učili?

Jak kdo. Ke každému se chovali jinak a do školy mnozí také nechodili. S mnohými lidmi jsem se za celou dobu nesetkal.

Ty jsi byl vlastně ve dvou různých prostředích. Vyprávěj mi o tom.

Od doby, kdy jsem do základny přišel, až do doby, kdy mě přestěhovali k Jakubovi - to bylo asi osm let - jsem byl v jedné cele se třemi dalšími lidmi, starými přibližně jako já, unesenými ve stejné době. Naštěstí si mě většinou nevšímali.

Nevycházeli jste spolu?

Ne.

Šikanovali tě ti ostatní?

Asi by se to tak dalo nazvat.

Tak to bylo celých osm let?

Skoro. Ale v cele to bývalo lepší. Nejhorší to bylo venku. Hlavně Radim se rád předváděl.

A když tě přestěhovali, už ses s Radimem neviděl?

Viděli jsme se normálně, ale už u toho byl Jakub.

Na Jakuba si Radim netroufnul?

Ten si troufnul na každého. Ale s Jakubem neměl šanci.

Skamarádili jste se s Jakubem hned, jak jste se setkali.

Jakub věděl, kdy běží kamery. Oni chtěli naše setkání vidět, ale na Jakuba si nepřišli. Pamatuju si to jako teď - řekl: „Mluvíš česky?“ a já mu odpověděl: „Jo.“ - nevím, jak, ale řekl jsem to. Česky jsem vlastně neuměl ani žbleptnout.

Za rok jste utekli. Plánovali jste to od začátku?

Kdo by neplánoval? Jakub už se o to dokonce pokusil a docela se bál, kdyby ho znova chytli, takže si to pořádně naplánoval. Svými telepatickými schopnostmi deaktivoval brány a byli jsme venku.

Skutečně to bylo tak jednoduché?

Ne.

Nebudeme to rozebírat. Co jste dělali, když jste se dostali ven.
Druhý den ráno jsme došli do městečka Strašice...

To jste spali v lese?

Jo.

Dobře, takže jste ráno ve Strašicích.

Pak jsme jeli stopem do Prahy a pak hledali Adamcovi. Jakub si pamatoval docela dost, ale stejně jsme se dostali do špatného Újezda a chodili po něm několik dní.

Přespávali jste zase v lese?

Jo.

Měli jste štěstí na počasí?

Jo. Pršelo až když jsme spali u Adamců.

Poznali se hned s Jakubem?

Potkali jsme se na ulici a Jakub je hned poznal.

Ty ale stále bydlíš u Adamců. Nenašel jsi svoje rodiče?

Dlouho jsem ani nevěděl, jak se vlastně jmenuju. Pak jsem zjistil, kde jsem bydlel. Odjeli jsme do Hořepníka, ale nenašli jsme je. Odstěhovali se a nikdo nevěděl kam.

Chtěl bys je třeba vyzvat, aby se, pokud uvidí tento článek, ozvali na redakci.

To by samozřejmě bylo skvělý.

Ted' k těm slibovaným důkazům. Ukazoval jsi mi kopie hromady dokumentů s technickými údaji. Ty tady neotiskujeme, ale slíbil jsi, že pokud přijde někdo z novin, nebo z vlády, aby se na ně podíval, tak mu je ukážeš. Ale otiskujeme mnoho obrázků, které, podle mě, ukazují o základně docela dost. Chtěl bys ještě něco doplnit?

Myslím, že to stačí. Jenom doufám, že to pomazaní pánové, jak jim říká Jakub, konečně vezmou vážně.

•

Na podtitulku *Na základně se nežilo špatně* se Marek s Janem Mladohlavským domluvil. Chtěli, aby článek nepůsobil zbytečně negativně, ale spíše vyrovnaně.

Čím vlastně Marek redaktora přesvědčil? Jednoduchým tahem - vzal ho až ke vstupu do základny. On to pak viděl na vlastní oči. Tomu, co článek způsobil, se věnujme až později, protože, jak jste si jistě všimli, odhalení Jolany to nebylo.

Jolanino odhalení

Již jsme si všimli, že nastala zima. Vykopávat věci ze zmrzlé lesní půdy by nebylo nic jednoduchého, a tak si Jolana musela najít jinou úschovu. Zkusila to hned v domě, u kterého parkovala. Neodmítli ji, i když jim bylo podezřelé, že tu tak často stojí a že nabízí tolik peněz za

úschovu nějakého pytle plného oblečení. Nikdy se od ní nic nedověděli. Pytel schovali v garáži a dali jí od ní klíč, aby si mohla věci kdykoli vyzvednout. A Jolana jim tam vždy zanechala domluvený obnos.

V pondělí sedmého února vyrazila Jolana po obvyklé cestě do Příbrami a odtud po čtvrté rychlostní silnici přímo do Prahy. Po Strakonické silnici se pak dostala až do Velké Chuchle, kde sjela na ulici Dostihovou a přímo dojezdila do Slivence. Už tam na ni čekali. Ono ale není tak snadné lapit Jolanu, když není nikdo, kdo by po ní mohl jít, aniž by ho znala.

Jolana nic zlého netušíc přijela na své obvyklé místo a otevřevši dveře chystajíc se vystoupit spatřila podezřelý pohyb - uviděla muže, jak se k ní blíží. Zprvu ho nepoznala, ale pak zahlédla další dva. Bylo jí jasné, co se děje. Nasedla zpět do auta a rozjela se směrem ke kostelu. Zazněl výstřel. Minul svůj cíl. Potupně se odrazil od kandelábru a skončil neznámo kde.

Za kostelem Jolana odbočila doprava ulicí Ke Smíchovu, následována dvěma vozy. Na zastávce K Holyni předjela autobus a za obcí se napojili na silnici K Barrandovu. Věděla, kam míří. Stále následována těmi dvěma vozy se přehnal přes rampu křižovatky u Barrandovského mostu spojující ulici K Barrandovu se Strakonickou. Minula odbočku do Zlíchovského tunelu a dořítla se na světelnou křižovatku s ulicí U Královské louky. Její pronásledovatelé ji sice mohli vidět, ale byli dost daleko. Zrovna byla červená, což bylo vlastně jejím štěstím, protože z ulice U Královské louky nebyl zase takový provoz. Ještě než začala jezdit vozidla z protisměru, zajela prudkým obloučkem do ulice U Královské louky, jako by ji to snad zrovna napadlo. Tím ještě trochu zdržela své pronásledovatele a na Nádražní ulici odbočila doleva. Dojevši k zastávce příměstských autobusů vyskočila z auta a namířila si to přímo do metra. Ti za ní ji neviděli, ale ona měla jednu smůlu - stále na sobě měla hromadu čipů, díky které ji její bývalí kolegové na základně mohli pořád sledovat.

Ve stanici Smíchovské nádraží stálo metro. Jolana o něj ale nestála. Zdálo by se to riskantní, ale ona měla svůj jasný plán. Po chvíli nastoupila do metra na opačnou stranu. Bylo 9:44. Pronásledovatelé věděli, kde je, ale těžko ji mohli sledovat. Jolana s dost velkým náskokem vystoupila na Náměstí Republiky a vešla na Masarykovo nádraží, kde zamířila k úschovně. Měla tam menší zamčený kufr.

Byla to jakási nouzová pojistka. Jolana se pak zavřela na záchodě a převlékla se. Nechala si jen služební pistoli, byť čekala, že v ní také bude čip. Ze záchoda vyšla opatrně, leč nenápadně. Ti za ní sem dorazili až za pár minut. Přesněji za dvě minuty, kdy odjížděl vlak směřující na Roudnici nad Labem. Zbraň se začala svižně pohybovat, zbytek věcí stál na nádraží. Bylo jasné, kde Jolana je. Jeden člověk začal prohlížet nádraží a zbylí chtěli sledovat ten vlak, což ale nebylo tak jednoduché pro někoho, kdo to tady vůbec nezná.

Na základně seděli tři lidé schopní pronásledovatelům pomoci, ale stále bylo možné komunikovat jen na jedné frekvenci, takže ten, kdo se o sledování nejvíce staral, měl práce až nad hlavu. Rozhodl, že každé auto pojedje jinam - jedno k holešovické zastávce, kdyby tam sledovaná vystoupila, a druhé do Bubence a pak dále po trase vlaku, aby ho zkusilo dohnat.

Jolana zatím dojezdila na železniční zastávku Praha-Holešovice zast. a vystoupila. Vystoupivši, nikoho podezřelého kolem nevidíc, odložila takřka nepozorována zbraň v přístřešku zastávky a poté si to kvapně namířila k Partyzánské ulici. Nyní už nevěděla, kam jde, ani to tady neznala, ale pokud nebude mít smůlu, už ji nikdo nenajde.

Když sem dorazili její pronásledovatelé, snadno našli zbraň zanechanou v zastávce. Stopa vyhasla. Vojáci směřující k Bubenci hnedle změnili směr jízdy, ale ani obě auta pronásledovatelů neměla moc velkou šanci Jolanu bez čipu odhalit.

Jolana přišla na Partyzánskou a odbočila doprava. Vysokým tempem přešla tramvajovou křižovatku u holešovického nádraží - chtěla se rychle dostat co nejdál. Žádná tramvaj zatím nejela, a tak si to Jolana namířila k nádraží. Tvrdil jsem sice, že se tu Jolana nevyznala, také tu nikdy nebyla,

ale není to tak docela pravda - měla tak trochu poněti o celé Praze i proto, že čekala, že by se jí to někdy mohlo hodit. Jolana postřehla, že do deseti minut tudy nejede žádný vlak, takže nádražní budovu prakticky proběhla a na autobusovém stanovišti užřela u jednoho stání autobus s posledním zbytkem fronty. „Ten hnedka pojede,“ řekla si Jolana a postavila se za posledního člověka čekajícího na nástup. Autobus směřoval do Mělníka. Jolana s ním. Nyní už byla zcela v bezpečí.

*****

Jolana v Melníce strávila pár hodin - něco si ponakupovala, v klidu se najedla a pak se vydala k telefonní budce. Nejdřív si zajistila ubytování ve zmíněné noclehárně na okraji Letňan, kde ji těžko mohli najít a potom zatelefonovala Markovi. Čekala, že by ho mohli sledovat, takže navrhla, aby se sešli u nádraží Lysé nad Labem.

„Budu čekat před nádražím. Vůbec si mě nevyšímej a jdi tak, aby to někam vedlo, ale nikdo tam nešel,“ řekla, ale rozhodně se nechtěla postavit přímo před nádražní budovu. Ještě nevěděla, jak to vlastně udělá.

Jolanin vlak přijížděl více než hodinu před Markovým. Ona měla několik nevýhod - bylo možné, že Markův telefon je odposloucháván a někdo by mohl rovnou zamířit na to nádraží a čekat, až se tam ona, bezbranná, objeví. Naštěstí na nádraží nikdo nebyl a Jolana si mohla v klidu připravit svůj plán.

Před nádraží přijelo vozidlo taxislužby a kohosi přivezlo. Jolana k autu přistoupila a zeptala se, jestli je volné. Bylo. Není sice nic levného, aby taxik čekal takřka 45 minut, ale Jolana chtěla mít šanci rychle zmizet. Řidič se postavil tak, aby stál na kraji boční ulice s dobrým výhledem na nádraží. Jolana seděla vedle něj a celou dobu neřekla ani slovo.

*****

Vlak přijel. Vystoupilo dost lidí. Vyrazili na různé strany. Mnoho jich zůstalo stát na autobusové zastávce. Marek šel doprava a pár lidí s ním. Marek šel pomalu a zdálo se, že většina lidí pokračuje rychleji.

„Jeďte fakt hodně pomalu k nádraží a doleva a připravte se na všechno.“

„Co?“ řekl taxikář, ale moc se po tom čekání nedivil.

Automobil nevzbuzoval ničí nepatřičný zájem, ale Jolana si stále nebyla jista, jestli Marka někdo nesleduje.

„Tady zase zastavte,“ řekla Jolana.

Řidič poslechl. Marek se zastavil a usedl na lavičku. Asi ho nikdo nesledoval. Uviděl už i Jolanu, ale nevyšímal si jí. Za pár minut vyrazil dál, přešel a odbočil do boční uličky. Nikdo ho již nemohl vidět.

„Zajeďte do třetí ulice vlevo,“ řekla Jolana taxikáři a ten dle jejího přání zamířil do ulice hned za tou, kam zašel Marek.

„Tady zase zastavte. Myslím, že budu vystupovat,“ řekla Jolana.

„Mám tu na vás počkat?“ zeptal se taxikář s lehkou ironií.

„Už vás propustím,“ odvětila Jolana.

Jolana se přesvědčila, že snad není nikým pronásledována a otázala se taxikáře na cenu. Byla přesně podle ceníku. Řidič si netroufnul navýšit ji, možná se Jolany i trochu bál.

Jolana vystoupivši rozešla se vpřed a na první křižovatce se dala doleva. Marek už nešel tak pomalu jako u nádraží, ale na rozdíl od Jolany nijak nespěchal. Když tato přišla na tu ulici nalevo, hned Marka uviděla a došla.

„Ahoj,“ řekla Jolana.

„Čau,“ pravil Marek.

„Tak je to tady.“

„Tys to čekala?“

„Jo.“

„Co teď?“

„Zajdeme do hospody a napíšeme Jakubovi.“

Jolana s Markem objevili příjemnou a nedrahou menší restauraci. Oba si dali pivo a Jolana na Markově telefonu vytvořila nám již známou zprávu. Nechtěla si kupovat mobil pro sebe, protože ve chvíli, kdy by někdo ze základny získal její číslo, mohlo by to být nebezpečné. Usoudila také, že Markův telefon sledován nebude, ale nebyla si tím vůbec jista.

„Nebudu ti říkat, kde se ubytuju a ani už nebudu chodit k tobě. Budeme se scházet každé pondělí na výstupní zastávce na Černym Mostě a každé čtvrtky na Kobylisích v tom vestibulu u tramvajový zastávky. Vždycky kolem desátý. Kdyby něco, tak ti zavolám, nebo tě aspoň prozvoním, a ty zajedeš na stanici Opatov, aby to bylo blízko u tebe. Sejdeme se ve stanici metra," seznámila Jolana Marka se svým záměrem a i potom tam seděli asi do šesti. Pak odjeli do Prahy a rozešli se.

Zatímco Marek dojel až na hlavní nádraží, odkud pak pokračoval metrem na Opatov a domů, Jolana vystoupila už ve Vysočanech a autobusem 158 dojela na zastávku Letňany, odkud pak šla Toužimskou ulicí kolem areálu Letovu k ubytovně na samém konci Letňan.

Jak má Jakub pokračovat, bylo nejisté, ale zřejmé bylo, že cesta letadlem by byla značně nebezpečná. Jolana ale měla z práce v základně dobře využitelné známé a peněz měla taktéž dost, takže měla možnost připravit nouzový plán.

Cesta přes státy

Z Harrisburgu Jakubův autobus pokračoval přes města Pittsburgh, Columbus a Indianapolis do St. Louis, kam přijeli s jednadvacetiminutovým zpožděním v 18:21. Rychlík do Tulsy však Jakub stejně bez problémů stihnul.

Cesta vlakem do Tulsy přes Springfield není dlouhá ani 400 kilometrů. Jakub dorazil asi v jedenáct a chtěl se někde vyspat, protože vlak na Oklahomu odjížděl až o půl šesté. Ten čas ale Jakubovi nepřišel vhodný k tomu, aby si hledal nocleh v nějakém hotelu - přijít po půlnoci a v půl páté zase zmizet za ty peníze nestojí. Rozhodl se ulehnout na lavičku v parku nepřítel vzdáleném od nádraží, ale pustém a jen lehce osvětleném. Po půlhodině se mu podařilo usnout. Na telefonu si nastavil čas 4:50, ale do tohoto času nedospal.

*****

Probudil se asi ve tři hodiny. Nebylo by na tom nic divného - nebyl ani příliš unaven a spal na tvrdé lavičce - avšak Jakuba probudil pocit, že se k němu přibližuje někdo nelibě nesoucí, že se mu kdosi válí po jeho loži. Byla to pravda. Jakýsi bezdomovec se pomalu valil Jakubovým směrem. Jakub ho sledoval, ale nebylo příliš jasné, že nespí. Muž už k němu natahoval ruku, aby s ním zatřásl a tím ho probudil. Ruka se však náhle přestala pohybovat.

Jakub ji pevně držel a posadil se. Opilec, stojí docela pevně jenom proto, že ho právě tak Jakub držel, začal nadávat, že lavička je jeho a tak podobně...

Jakub s tím pánem nesouhlasil. Byl toho názoru, že pro dnešek může ulehnout jinde, což mu také dal slovně najevo.

Byla to však mužova lavička! Přece to tak nemůže nechat! Co by to bylo za pořádek?!

Bezdomovec se volnou, levou, rukou rozmáchl a ohnal se po Jakubovi. Jakub mu nastavil pravou ruku, ale muž byl silnější.

Když to Jakubovi došlo, uhnul hlavou, aby nebyl zasažen, chlapa pustil a ten již byl na zádech v půli cesty. Být střízlivý, přišlo by mu to divné, ale nyní ne.

Vrávoravě se zvedal z chodníku a nekoordinovanou chůzí se začal blížit zpět k Jakubovi. Když už byl dosti blízko, vznesl se nad zem a tentokrát skončil naražený na stromě za cestou. Byl lehce otřesen a již si matně uvědomoval, že nemá šanci vyhrát.

Neohrabaně stoupaje zasněženým svahem pod cestou hrozil Jakubovi a v souvislosti s tím se začal valit dolů, zanechávaje za sebou veliké stopy v mělkém sněhu. Pak se rozhodl vzít to raději

na druhou stranu, tedy s kopce. Jakub už ho neviděl.

*****

Jakub zprvu uvažoval, že by ještě chvíli spal, ale pak se rozhodl odejít na nádraží. Do odjezdu vlaku zbývaly přibližně dvě hodinky. Do cíle to nebyla již ani čtyři sta kilometrů. Jakub přestoupil v Oklahoma City a ještě před polednem dorazil do Lawtonu.

V Lawtonu jel Jakub autobusem až na sídliště na kraji města. Trvalo mu skoro hodinu, než se dostal podél plotu místní velmi rozlehlé základny k hlavnímu vchodu. Co se tady dělalo, nevěděl, ale výzkumná základna to nebyla. Jakub věděl úplně přesně, kde je Karel, ale musel se ještě dostat dovnitř. Hlavní branou, jinudy by to asi šlo stěží. Ale branou to také nebylo nic lehkého. Základna byla obehnaná mohutnou hladkou zdi nahoře posílenou ostnatými dráty a kdo ví, čím ještě. Brána byla ještě o něco mohutnější a z obou stran ji střežila strážní budka s bystrou posádkou. Ještě horší bylo, že nalevo byla jen mělká škarpa, perfektně sekaný trávnik se zbytky sněhu a svodidla dálnice. Místo na takové ukrytí se, aby člověk dobře viděl, ale sám nebyl viděn se nenabízelo. Brána se tyčila do výše a vypadala nepřekonatelně. Jakub se ale musel rychle rozhodnout. Už když se tady jenom zastavil, vzbuzoval pozornost.

Dostat se dovnitř a zpátky ven

Jakub se schoval do strouhy vedle silnice a snažil se přijít na nějakou cestu dovnitř.

Brána v sobě měla ještě malá vrátka, ovládaná taktéž elektrinou. Byla tam proto, aby se nemusela otevírat celá velká brána, když chce někdo jenom projít dovnitř nebo ven.

Právě ta malá branka se začala otevírat a nějaký muž směřoval ven a přes cestu přímo k Jakobovi.

Jakub stále čekal v jámě, než se k němu strážný dostal, naklonil se a Jakuba spatřil.

[(přeloženo z angličtiny)

„Co tady děláš?“ zeptal se strážný.

„Nic,“ odpověděl Jakub.

„Máš nějaké doklady?“

„Ne.“

„Tak to budeš muset jít se mnou.“]

To se Jakobovi zrovna nelíbilo. Dostal by se dovnitř a asi i zpět, ale Karla by nevysvobodil.

[„Tak to tedy ne,“ nesouhlasil Jakub se strážcem.

„Musím tě odvést dovnitř.“

„Neodvedete.“

Strážce ukázal zbraň, kterou dosud držel jen nenápadně a řekl: „Pojd’!“]

Jakub stále ještě ležel na zemi, lehce se opíral o ruku a díval se vzhůru na strážce. Nechtěl se nechat odvést. Strážce se vznesl nad něj. Jakub se postavil. Nevěděl sice, že zvládne něco takového, ale jiná cesta nebyla. Jakub stál a muž levitoval kousek nad zemí nemoha se ani pohnout.

Zazněl výstřel. Kulka směřovala rovnou k Jakobovu rameni a než ho zasáhla, Jakub uhnul.

Byl ale dekoncentrován a strážce před ním dopadl na zem. Lekl se, podlomila se mu kolena a div, že se nezkácel. Nevystřelil. A neudělal to ani stážný na věži. První byl zmaten a druhý se bál, co se může stát.

[„Odcházím,“ řekl Jakub a nikdo mu nebránil.]

Jakub odešel směrem od města. Šel asi dvacet minut, když ho něco napadlo, ale hned to opustil. Docházelo mu, že se do základny nedostane. Posadil se ke zdi a opřel se o ni. Takový plot třeba není kolem celé základny, ale je rozhodně po celé této straně, aby nebylo z dálnice vidět dovnitř.

Není možné obcházet celý velký areál. Jediná cesta vede hlavní branou. Použitelný vedlejší vstup tu určitě není.

Tím, že kolem brány jsou věže dvě, byly eliminovány mrtvé úhly. Nedalo se k ní nepozorovaně dostat podél zdi, strouhou, ani od dálnice, o silnici samotné ani nemluvě.

Jakub se vrátil na okraj Lawtonu. Hned na kraji stálo před domem novější černé auto. Nebylo to nic zvláštního, ale přibližně to Jakub hledal. Po chvilce byl zpátky u základny a vrata se před ním začala otevírat.

Ani sám president si nemůže jen tak otevřít bránu vojenské základny, ale strážné vůbec nenapadlo, že by si to někdo otevřel jinak než ovladačem.

Jakub zastavil asi čtvrt hodiny pěší cesty od budovy, kde drželi Karla. Nebyla to centrální budova, ale byla hned vedle ní. Všechny objekty byly samozřejmě propojeny podzemními chodbami.

*****

Většina prostoru základny byla sledována kamerovým systémem, ale Jakuba si nikdo nevšiml (i proto, že se o to sám zasloužil, protože nepovažovat za vetřelce někoho takového by asi ani nebylo možné).

Jakub došel k ústřednímu placu, kde už bylo skrývání mnohem obtížnější. Jakub byl navíc vidět na jedné z kamer.

Všechny kamery, na které Jakub viděl, začaly šumět. Nalevo byly stromy, napravo budova. Jakub rychle doběhl zpátky k začátku této budovy a schoval se u jejího rohu. Pak pustil všechny kamery a ještě opatrněji obešel budovu.

Přišel k baráku, do kterého se chtěl dostat. Hodilo by se okno, ale které je bezpečné? Karel neměl okno - byl v podzemí.

Některé kamery se opět rozšuměly. Jakub došel takřka až ke konci stavby a podíval se do okna, pak se vrátil a nahlédl do dalšího. Byla za ním prázdná kancelář. Okno se otevřelo. Jakub vstoupil.

*****

Jakub opatrně vyšel na chodbu a zamířil ke schodům opodál. Dole byly šestery dveře do cel a jedny - naproti schodům - do podzemní chodby. Chodby byly sledovány kamerami, ale v místnostech žádné nebyly, nicméně pouhá přítomnost někoho ve spodním patře této budovy byla podezřelá.

Jakub byl pochopitelně schopen kamery na čas vypnout, ale i to by bylo podezřelé. Raději jen trochu rozostřil jejich obraz, stejně jako předtím obrazy kamer nahoře. Někdo by ho mohl poznat jen v krátkém okamžiku, než ho napadlo toto opatření, ale i tak bude posádka základny jen chvíli nejistá. Za nedlouho zjistí, že by dole neměl nikdo být.

Jakub otevřel dveře a vstoupil do Karlovy cely. Karel tam byl. Jakubův příchod ho překvapil - nevěděl kdo to je a řekl anglicky:

[„Kdo jsi?“]

„Jsem tvůj bratr,“ řekl Jakub.

Karel mu nerozuměl. Ten jazyk mu však zněl zvláště - nebyla v něm suchá a drsná jednoduchost angličtiny, a navíc mu připadalo, jako by ten neznámý jazyk znal.

Karel nevěděl, jestli se to vůbec děje, nebo se mu to zdá. Stále neznal, kdo je ten kluk, co za ním přišel, ale rychle porozuměl další Jakubově větě, kterou tento pronesl anglicky pochopiv, že Karel mu česky nerozumí:

[„Pojď se mnou.“]

Vyšli na chodbu. Kamery šuměly. Nikdo tu zatím nebyl. Jakub zamířil k východu do podzemí. Zamknuv za sebou těžké dveře si byl jist, že jsou v bezpečí.

Z podzemní sítě vedl jeden východ rovnou ven, ale byly dva důvody, proč tuto cestu Jakub nepoužil i pro cestu dovnitř - za prvé jen lehce tušil, že chodba vychází u nějaké vesnice při dálnici

Oklahoma City - Lawton, ale neznal přesné místo; a za druhé byl tento vstup chráněn tak, že otevření dveří by způsobilo poplach vysoké úrovně. Ani cestou zpátky není tento vstup příliš bezpečný, protože přestože v podzemí je nejspíš nikdo hledat nebude, až otevřou dveře ven, bude jejich pozice jasná. A ke všemu Jakub, než se s Karlem setkal, nevěděl, jestli Karel nemá aktivní čip.

Jakub, vstoupiv s Karlem do podzemní sítě, řekl:

[„Měli bychom být v bezpečí.“

„Kam jdeme?“

„Pojedeme domů.“

„Domů?!“

„Do Čech.“

„Kam?“

„Co ty vlastně víš, brácho?“

„Cože?!“

„Jsem Jakub Adamec, tvůj bratr.“

„Jak se jmenuju já?“

„Karel Adamec.“

„Karel mi říkají, ale jméno Adamec jsem nikdy neslyšel.“

„Unesli tě, když ti byly tři.“

„Unesli?!“

„Ty si myslíš, že ses narodil na základně?“

„Nic jiného si nepamatuju.“

„To neznamená, že to nebylo.“

„Jak ses sem dostal?“

„Přišel.“

„Jak?“

„To je na dlouhý vyprávění.“

„Tebe neunesli?“

„Unesli. Žil jsem patro nad tebou.“

„A jak ses dostal ven?“

„Utekl.“

„Jak se my dostaneme ven?“

„Východem. Vede až za plot. Tahle chodba.“

„Jak to mluvíš?“

„Co?“

„Předtím v cele.“

„Česky. Taky se to budeš muset naučit.“

„Proč?“

„Protože se tak mluví u nás v Čechách.“

„Víš co mi přišlo?“

Jakub pomlčel.

„Jako bych to znal.“

„Měl bys ten jazyk znát.“

„Jazyk?“

„Řeč.“

„Vůbec to slovo neznám.“

„Ty toho neznáš.“]

V hovoru pokračovali i než přišli ke dveřím. Pak Jakub tyto otevřel a oba vyšli do lesa. Stále však byli u základny.

Jakub si to namířil skoro severním směrem od maskovaného vstupu do základny a na kopečku už uviděl louku. Za loukou byla vesnice. Ta se stala jejich nadějí.

*****

Doševše do obce uviděli Jakub s Karlem takřka hned auto, právě vyjevší zpoza rohu. Bylo velké a napříliš obsazené, a tak na něj Jakub mávnul. Vozidlo zastavilo a přibralo chlapce na cestu do Oklahoma City. Jakub a Karel tak měli vyhráno - těžko by je teď kdo chytil a jejich otázky ohledně cesty zpátky zodpověděla SMS přiševší Jakobovi v době, kdy byl v areálu základny Sill:

1/6 www:Doufam,ze jsi uspel.Zitra pokracuj v 8:00 BUSEm do Amarilla,pak vlakem 12:20 do Denveru,20:00 do Salt Lake City a 10.2. ve 12:30 do Portlandu.Tam prespi

2/6 www:te a pojedete v 6:40 do Aberdeenu.Tady se ubytujete a 18.2. pro vas prijede do westportu duveryhodny Rus.Nevi,kdy prijede,ale bude dobre,abyste na nej c

3/6 www:ekali nekde pred kostelem.Nejlepsi bude,kdyz prijedete jiz prvnim autobusem,kt. odjizdi v 5:15.V Aberdeenu budete mit dost casu a vsechny ty spoje jedou d

4/6 www:enne,takze nevadi,kdyz vyrazite pozdeji nebo se nekde zdrzite.Anatolyjovi zaplatim ja.Doveze vas do Vladivostoku a vy pak budete pokracovat po transsibir

5/6 www:ske magistrale do Moskvy.Odtud jezdi kazdy den vlak domu.Anatolyj pro vas bude mit vsechno,co potrebujete k prejezdu Ruska a Beloruska.Kdybyste nemeli d

6/6 www:ost penez,nebo se naskytly jine problemy,napis Markovi.Jinak preju hodne stesti.Jolana K.

Následky článku

Ve čtvrtek 10. února 2005 vyšel výše uvedený rozhovor a o dva dny později se rozjela delegace, sestávající z několika hlav pomazaných, skupinky odborníků a spousty rádoby expertů, k základně v brdských lesích. Bylo snadné, aby tento spolek objevil to, co se skutečně skrývalo pod radarem. Celá základna byla detailně zmapována a politici byli velice překvapeni.

Premiér a dříve také ministr vnitra Stanislav Gross se nechal slyšet, že tzv. dolní základna bude muset být uzavřena a její prostory bude možno přebudovat na velký protiatomový kryt.

To současný prezident Václav Klaus, byvší, připomeňme, v době budování základny předsedou vlády, a tedy i hlavní postavou celé akce, měl jiný názor: Základna nám vytváří mezinárodní prestiž, a z toho důvodu musí vše zůstat tak, jak to je; jen je nutné celý stav legalizovat. Rozhodně nepovažuje za chybu, že byla základna vůbec postavena. O celém problému se vyjadřoval dávaje nepřímé signály, že se mu nelíbí vyjadřovat se na téma základny, jelikož mu to poškozuje hlavně jeho prestiž, o níž byl přesvědčen, že je ohromná.

To nejvýznamnější osoba celé přítomnostní aféry, ministr obrany Karel Kühnl, se v neděli 13.2. dostal do Otázek Václava Moravce na České televizi. Ve studiu byl sám a to po celou hodinu trvání diskuse, ostatní osobnosti do pořadu pouze vstupovali elektronickou cestou, nebyli-li zrovna hosty jiných televizních stanic. Zde uvádíme pouze několik úryvků z rozhovoru:

Václav Moravec: Vy jste ale na návštěvě v oné základně už byl a nic jste tam nenašel. Jakub Adamec tenkrát řekl, že jste nic neviděl, protože jste nic vidět nechtěl, a slíbil, že zveřejní důkazy o existenci takzvané dolní základny. Před třemi dny vyšel v Mladé Frontě onen

rozhovor s Markem Spalotem a vy jste včera na druhý pokus dolní základnu objevili. Jak vyvrátíte tvrzení, že jste o její existenci věděli a rozhodli jste se ji přiznat až po zveřejnění fotografií, které nesporně dokazují, že dolní základna existuje?

Karel Kühnl: Já jsem o existenci dolní základny skutečně nevěděl a myslím, že o ní asi nevěděl ani žádný jiný člen vlády, ať už dřívější nebo současné. Ta základna byla skutečně dobře utajena a neměli o ní tušení ani pracovníci horní základny.

VM: Dobře, ale vy jste při své první návštěvě radarové základny v Brdech už měl informace o tom, že by nějaká dolní základna měla existovat. Proč jste ji tedy nehledal? Kdo vás tenkrát základnou vlastně provázel?

KK: Základnou nás v obou případech provázel její vrchní velitel, který, musím přiznat, ví o obou jejích částech. Já uznávám, že jsem příliš nevěřil příběhu Jakuba Adamce.

VM: Ten příběh se ale nakonec ukázal jako pravdivý.

KK: To ano, ale ty dvě části základny jsou absolutně izolované právě proto, aby nikdo z horní základny nevěděl, že je dole ještě něco. My jsme byli i na střeše a vůbec nás nenapadlo, že takřka všude okolo jsou prostory náležící dolní základně. Přiznávám, že byla moje chyba, že jsme dolní základnu lépe nehledali.

(...)

VM: Co bude se základnou teď?

KK: Zahájili jsme jednání s americkou stranou. Osobně soudím, že základna musí být zrušena.

VM: A když bude zrušena, co s ní udělá česká vláda? Například premiér Stanislav Gross řekl, že by se dala využít jako kryt civilní obrany.

KK: I to by bylo možné, ale zatím je předběžné o tom mluvit, protože se ani neví, jestli se s americkou vládou nedohodneme například na nějakém společném využití radarové základny, aniž by se musela omezit její funkce ochrany území Spojených států.

*****

Bylo jasné, že se o Markově rozhovoru dozví i jeho rodiče. Kolem třetí hodiny v neděli 13.2. zazvonil Janu Mladohlavskému telefon. Byl to Jiří Spalot. Další den v osm hodin se o tom dověděl Marek.

V pondělí v deset dopoledne se Marek setkal s Jolanou na Černém Mostě.

„Ráno mi volal pan Mladohlavský, že se mu ozvali moji rodičové," řekl Marek po chvíli, „Bydlí v Mělníku, Fričova 4. Chtěl bych tam dneska zajet."

„A volals jim?"

„Ne..."

„Tak jim odpoledne zavolej, to bude lepší."

„Já nevím..."

„Ale jo. Bude lepší, když se nejdřív uslyšíte. Neviděli jste se už tak dlouho, že ten den není zase takový rozdíl. A víš vůbec, kde to přesně je?"

„Nevím. Máš asi pravdu."

Jolana Marka přesvědčila. Těžko říct, které řešení by bylo lepší, ale Marek se rozhodl v sedm hodin večer zatelefonovat do Mělníka. Je pravda, že ani nevěděl, kdy jeho rodiče přichází domů. Pak se domluvili - zítra v pět budou oba doma.

Tak tedy dalšího dne, v úterý, vyrazil Marek na autobusové stanoviště u holešovického nádraží a odtud dojel na zastávku Mělník, u hřiště, z níž pokračoval asi 400 metrů přímo na křižovatku s ulicí Fričovou, kde druhý domek patřil Spalotovým.

Marek zazvonil. Otevřel Jiří, jeho žena Kamila seděla v kuchyni u stolu. Když uslyšela zvonek, posadila se tam jsouc naplněna nervózním očekáváním. Jiří už s Markem chvíli mluvil po telefonu. Uvedl ho do domu. Marek se zul. Jiří byl zmaten. Začal hledat boty, co by mu dal. Našel je a dal je Markovi. Pak pokračovali.

„Ahoj, mami," řekl Marek vstoupiv do místnosti.

Kamila vstala od jídelního stolu a s nepopsatelným pocitem se vrhla k Markovi.

Když energie prvního setkání opadla, odebrala se Kamila ke sporáku a Marek s Jiřím se posadili ke stolu. Kamila sňala utěrku z buchy položené na sporáku, začala ji krájet a dokončivši krájení vyložila část buchet na velký talíř. Pak vyndala ze skříňky sáček s moučkovým cukrem a sáhla do zásuvky pro sítko. Vzala cedníček do ruky a nabrala do něj cukr, jímž pak posypala buchty na talíři, jenž poté odnesla na stůl. Následně pomalu vyndala ze skříňky tři půllitrové hrníčky na čaj a z připravené konvice je naplnila silným bylinkovým čajem. Takové měla ráda. I čaje pak odnesla na stůl a už že by se znovu posadila, jenže si na něco vzpomněla. Vrátila se k lince a vyndala ze skříňky tři bílé talířky. Položivši je na stůl se konečně usadila.

Potom, co Jiří Spalot přišel o práci, začal si hledat něco jiného k obživě a to nejen v okolí Hořepníka, ale i v okolí Mělníka, kde nedávno zdědil dům po svých rodičích. Nakonec se mu podařilo najít zaměstnání v Neratovicích, a tak se se ženou přestěhoval do Mělníka a dům v Hořepníku prodal. V Mělníce si pak našla práci dokonce i Kamila.

Marek se ještě večer vrátil k Adamcovým do Újezda, ale zítra už spal ve svém novém domově.

Počátek návratu

Nyní se musíme vrátit k Jakobovi a Karlovi, protože oni také celý ten týden nezháleli.

Přespali v Oklahoma City a ve středu 9.2. vyjeli autobusem do Amarilla, kde přestoupili na vlak do coloradské metropole Denveru, kde po třech hodinách přestupu nastoupili na noční vlak do Salt Lake City a po sedmihodinové cestě zde počkali na vlak odjíždějící o půl jedné na Portland. Tady přespali a 11.2. urazili posledních 130 kilometrů své cesty do Aberdeenu. Zde měli přespávat po sedm nocí.

Jakub ale přišev do hotelu chtěl ubytování jen na jednu noc. První den si trochu prošel Aberdeen a upevnil svůj názor, že tady celý týden žít nechce. Už mu dost vadila americká města. Další den ráno tak s Karlem zamířil na autobusové nádraží.

Rozhodl se odjet do obce Fairholme v severní části národního parku Olympus. Zde si chlapci pronajali pokoj na čtyři noci, aby ve středu odjeli zase zpátky do města. V pátek 18. února brzy ráno se vydali autobusem do Westportu.

Krátce po poledni se u kostela objevil docela nevýrazný člověk. Podobných se tady vyskytlo již několik, ale jen tento zamířil k chlapcům.

[„V Rusku by mělo být krásně," řekl muž přistoupiv k nim.

„To je dobře," odpověděl mu Jakub.

„Pojďte se mnou."]

Všichni zamířili k přístavu a chlapci se začali rozmýšlet, u jaké lodi skončí.

Nikdo nečekal, že by to plavidlo, na němž mají strávit několik dní, bylo nějakou výstavní luxusní jachtou, ale doševše k té záhadné bárce se stejně docela lekli.

„Ještě nevíme, jaký to má motor," prohodil Jakub česky.

Všichni nastoupili na loďku. Byla docela prostorná.

[„Obvykle toho vezu mnohem víc, ale to bychom se sem nevešli," řekl Anatolyj, „Udělejte si tu pohodlí, dorazíme příští sobotu."]

V plavidle bylo docela příjemně do chvíle, kdy Anatolyj asi po čtyřiceti minutách začal startovat motor. Plavidlo se začalo otřásat, div se nerozpadlo. Slova slyšet nebylo, aby nadávati nešlo. Loď se

nepohybovala, nebo to aspoň cítit nebylo.

Pak se opravdu pohli. Randál se trochu utlumil a bylo cítit otáčení se ven z kotviště. Pak přišel Anatolyj a prohlásil:

[„Tak pojd'te nahoru, přece tu nebudete sedět celou cestu!“]

Chtělo to stále dost silný hlas, protože bez něj by nebylo rozumět vůbec nic.

Po chvíli země vzadu úplně zmizela a začala dlouhá plavba širým mořem. Kolem souostroví Aleuty, jižních cípů poloostrova Kamčatka a ostrova Sachalin dorazili nakonec v onu sobotu 26. února krátce před polednem do města Vladivostok, bydliště Anatolyjova. Po týdnu na jeho bárce, která nakonec tu cestu opět zvládla, rádi přijali pozvání na den a noc v jeho domě. Jejich vlak měl jet druhý den v jednu.

Utajit co nejvíce pravdy

Během 7. týdne roku 2005 hořela zarputilá jednání mezi Čechy a Američany, až v sobotu 19.2. vznikla smlouva. Celá základna v Brdech se stala majetkem České republiky a zbytek její americké posádky se zavázal k rychlému odchodu. Na základně už vlastně ani nic moc amerického nezbylo, takže nebyl problém, aby Američané během neděle zmizeli jako pára nad hrncem.

Ani Čechů v základně moc nezůstalo, protože vlastně ještě ani nebylo dojednáno, co s ní. Tak se stalo, že večer zůstala základna téměř prázdná.

A v tomto večeru objevila se nad brdskou oblastí dvě americká letadla. Jen tak se proletěla nad základnou a svrhla na ni pěkný náklad. Pak zmizela. A základna tu již také nebyla. Stala se nepoužitelnou a vše, co nebylo odneseno, bylo prakticky neidentifikovatelné. Zvláště pokud dotyčný onu věc neznal.

Zprávy byly jasné a přesné, byť jejich pravdivostní hodnota v průměru dosahovala stěží čtyřiceti procent. *Dvě letadla podle nich byla před pár dny ukradena na letišti v Iráku. Tato pak byla použita k hanebnému činu teroristů a jen shodou náhod se počet obětí nevyšplhal ani na deset.* Pravda z tohoto byla asi toliko, že letadla byla americká, že zničila onu základnu a potom počet obětí; to od Iráku přes shodu náhod až po lítost Američanů byly jen samé lži.

Kontrasty zemí významných

Z vladivostockého nádraží jezdí vlaky na Moskvu obvykle úplně přesně a výjimkou nebyla ani neděle 27. února 2005.

Osmidenní cesta jižní Sibiří a Východoevropskou rovinou byla nejzajímavějším úsekem Jakubova putování po světě. Ruská města tak, jak je viděli z vlaku, nebyla o nic přitažlivější než města americká, ale energie sibiřské pustiny pronikala i do toho vlaku a cesta ubíhala o moc rychleji, než by se čekalo. K tomu pomáhal i fakt, že se Jakub s Karlem tak dlouho neviděli.

Příští neděli, 6. března, dorazili v devět hodin ráno na jedno z četných moskevských nádraží. Vlak na Prahu odjížděl až v deset večer z nádraží Běloruského, takže měli celý den na prohlídku města. Města, které se díky Ivanu IV. Hroznému stalo v 16. století centrem východního křesťanství. Města hlavního pro největší stát dnešního světa. Města, kde se kombinuje velmi stará historie s mnohdy dosti nepříjemnou historií dvacátého století. Při odjezdu vlaku už však byl Jakub rád, že město opouští. Ale ne proto, že by už v celé Moskvě nebylo co k vidění; spíše proto, že už konečně směřoval přímo k Praze. Již jenom den a půl dělil bratry od domova.

*****

Jakub už dávno před svým příjezdem věděl, že se stalo něco zajímavého, ale Jolana s Markem mu podali jen kusé informace a Jakub už základnu docela přestal řešit.

Dorazivše na hlavní nádraží v Praze, byli oba dosti překvapeni, když uviděli, jak velká skupina lidí na ně čeká. Byla zde Jolana Kandertová, Marek, Jiří a Kamila Spalotovi a samozřejmě Jan, Milada i Viktor Adamcovi. Když všichni zamířili k Adamcovic domovu, náš příběh se pomalu začal uzavírat.

Karel už dokázal něco málo česky promluvit, ale stále si česky příliš nepopovídal, s čímž měli problém ti, kteří se ve škole učili ještě ruštinu, tedy kromě Jiřího a pochopitelně i Jolany. Nakonec by se na tom ale trochu dobrého našlo, protože když se anglicky nemohl porozumět s nikým z rodiny mimo Jakuba, naučil se mluvit česky docela rychle.

Celý den bylo o čem hovořit, až nastal pozdní večer a už se nedalo nikam dostat, protože nejezdily denní autobusy a Újezd se stal zcela odříznutým od okolí. Druhý den ráno se však Spalotovi, Adamcovi i Jolana rozjeli do práce. Jolana se již nemusela skrývat. Naopak teď byla známá, práce jí byla nabídnuta docela rychle a získala i pěkný byt v Podolí. Také začala psát o své práci na základně a pro totéž se rozhodl i Jakub. Dohodli se, že příběh zpracují do dvou značně rozdílně zaměřených děl a až bude hotovo, vydají obě současně. Nebylo pochyb, že se jejich knihy budou dobře prodávat. Zvláště, když zatím budou všichni odmítat rozhovory.

Závěr

O Jakubových schopnostech se po vydání jeho publikace dovědělo mnoho lidí, protože se tam o nich otevřeně zmiňoval, ale on tyto dotyčné příliš neřešil a svou vyjimečnost i dosti zlehčoval. Neměl moc rád doktory, ale jednou přece s jedním takovým promluvil. Byl to člověk znalý a o podobných věcech slyšel; řekl mu, že se tyto schopnosti občas objevují u dětí, avšak po určité době zmizí a člověk je pak docela normální. Jakub s tím doktorem nemluvil dlouho, ale přesto mu věřil, že má dobrý důvod mít názor, jaký má; a i tak ho doktorova slova spíše přiměla k tomu, aby věřil, že jeho se zmiňované jevy týkat nebudou a on tomu pomůže. Uvnitř si tím ale nebyl jist a z toho všeho vyplynulo, že než od lékaře odešel, řekl mu:

„Uvidíme.“

Nakonec dal čas za pravdu Jakubovi. Klidně byste ho za třicet let mohli vidět, jak baví sebe a své děti tím, jak řídí auto ze zadního sedadla a krájí zeleninu zatímco sedí v křesle na druhé straně místnosti.

Ostatní si také vedli na svobodě lépe než na základně. A to i propuštěné „objekty“, kterým Jakub s Markem i dalšími přáteli aktivně pomáhal. Později také dával pozor, aby se podobné věci nemohly tak lehce opakovat, jenže kvůli tomu byl často pryč, a tak toho nechal. Zprvu dělal jen málo aktivního šéfa a když zjistil, že v tom případě již svým dobře vyučeným podřízeným není moc platný, rozhodl se své místo opustit, aby se o něm nevedly řeči, že káže a nepracuje. Tak si našel zaměstnání docela normální, ale jemu stačilo, že ho bavilo a bylo i dobře placené.

V Čechách se skoro nic nezměnilo. Češi zůstali Čechy a politici politiky; a ani nemusíme dlouho rozvažovat, jak se chová běžný český politik. Některé věci třeba změnu potřebují a občas k ní i dojde, ale většinou je lepší, když se věci nemění, protože změna jenom pro změnu je vždycky záporného výsledného efektu.

- KONEC -